

Terug van weggeweest

**Verhalen over ons verblijf in Bedoin in mei,
juni en juli 2025.**

Door Jos van den Bosch

Inhoud

Wij zijn gearriveerd! (1)	4
Veranderingen.(2)	7
De stand der dingen (3)	10
Het weer knapt, langzaam aan, wat op! (4)	12
Pizza's (5)	14
Naar de markt (6)	16
Siberisch zwembad (7).....	18
Culinair 'survival' weekend (8).	20
Kloof (9)	22
Bomen snoeien: een teken aan de wand (10)	24
Feesten! (11)	26
Binnenpret. (12).....	29
Graven in het verleden (13)	31
Het De omslag (15),	35
De veldslag rond het bed! (16).....	37
Een dag uit het leven van een diabeet. (17)	39
De totale chaos. (18)	41
De tour: Vol verwachting klopt ons hart! (19)	43
De grote dag.(20)	45
De kale berg omhoog, 6 ^e etappe. (21)	47
Mistroostige Mistral? (22)	49
Achteraf	51

Wij zijn gearriveerd! (1)

Zondag rond 2 uur waren we op de camping. Op zaterdag was het weer geweldig en hebben we in Beaune nog buiten op een terrasje gezeten

De heenrit op de zaterdag was gemakkelijk. Behalve dat mijn chauffeur, annex eega, secretaresse, maîtresse, mantelzorger en al meer dan vijftig jaar mijn vrouw, in Luik, de verkeerde afslag nam en wij een stuk om moesten rijden. Achteraf een gelukkige fout, want volgen insiders was Luik binnendoor een en al rampzalig.

Die nacht van zaterdag op zondag, begint het te regenen en afgezien van de prille ochtend heeft het verder de hele rit gehooisd. Helemaal niet prettig op die Zuid-Franse autoweg, de 'Route du soleil'. Enorme watergordijnen en sukkelaars die zonder verlichting rijden.

Wanneer we van de autoweg afgaan klaart het een beetje op. We krijgen nog een of twee uurtjes om uit te pakken onderbroken door verschillende welkomstcomités die ons voorzien van het allerlaatste nieuws en dan begint het ook aan de voet van de Mont Ventoux genadeloos te hopen. Gelukkig staat alles dan al binnen in ons kasteeltje en kan de verwarming aan.

Uiteraard is het nog een grote chaos, dat is altijd een proces dat zijn tijd nodig heeft. Ik slaap voortreffelijk van elf uur tot kwart over acht. Kijk naar buiten in de verwachting een verdrongen landschap te aanschouwen maar het val reuze mee, het is al weer bijna droog. Wel koud.

We besluiten om dan maar boodschappen te gaan doen bij winkelcentrum Leclercq, daar is het droog en warm.

Waarom vind ik deze supermarché niet rampzalig. Ik amuseer me grenzeloos met het bekijken van de mensen die daar rondlopen. Sommigen trekken je aandacht gewoon omdat ze zo lelijk zijn, dat je moe kijken,. Anderen zijn zo fantastisch mooi dat je ook daar je ogen niet vanaf kunt houden. Vooral het mengsel tussen Frans en buitenlands is vaak adembenemend mooi. Ik sukkel achter mijn vrouw aan steunend op het karretje dat ik als rollator gebruik en daarmee tevens ook voldoe aan mijn dagelijkse portie verplichte beweging.

Aan het einde van de zoektocht zegt mijn vrouw: "ga jij maar op het bankje zitten voor de ingang, ik handel de kassa wel af dat duurt te lang voor jou". Blij en dankbaar probeer ik naar buiten te komen, maar dat is nog niet zo makkelijk. Ik word vijf keer teruggewezen op felle toon. Uiteindelijk wordt ik naar buiten gesluisd omdat ik heel jammerlijk tegen de winkeljuffrouw roep: "Toiletas!"

Als ik dan op dat bankje zit komt er een grote mollige negerin op mij af en gaat naast mij zitten. Het is een echte 'mama sekula', een zorgzame lieve grootmoeder, want even later komt er een zelfde negerin in slankere uitvoering met een kinderwagen aanzetten. Deze vrouw is van uitzonderlijke schoonheid. De kleding is klasse. De kleding van de grootmoeder is oogverblindend klierig, als je er naar kijkt krijg je gewoon goede zin, zo fleurig. Het geel en rood klimt in je ogen. Je moet er naar kijken of je wilt of niet. In de kinderwagen ligt een, gegarandeerd schattig, baby'tje waarvan ik alleen maar de ontzettend witte binnenkant van zijn handje zie waarmee hij vrolijk heen en weer zwaait. De moeder probeer, terwijl de oma naar het toilet gaat, alle boodschappen in de mand onder de kinderwagen te proppen, ze heet echt geen zin om er mee te gaan sjouwen en dat lukt haar nog ook! Ze zijn altijd 'effectief lui' in het transport van spullen, deze kleurige lieden.

We eten in een nabij gelegen restaurant, het smaakte voortreffelijk.

Maandag is ook 'jeu de boules-dag'. Ik speel voor het eerst sinds een jaar weer eens JdB. Verlies natuurlijk de eerste twee mises maar dan krijg ik als medespeler en zekere Albert uit Wallonië. Deze man speelt de sterren van de hemel. Ik leg meteen goed en zelfs beter. Hij jaagt alles wat dwars ligt weg met een kets techniek die ik nog nooit zo gezien heb. Zelfs als twee ballen achter elkaar liggen ketst hij de tegenstander feilloos weg. We maken de tegenstander met 13-0 in.

Daardoor eindig ik in het klassement toch nog op de 6^e plek. Margaret moet het met de tiende doen van 14. Ondanks de kou loopt het toch nog gezellig uit en om 8 uur trekken we ons terug om scharen ons rond de kachel.

De volgende dag maken we 's middags en ommetje. We lopen naar de plek waar we de as van Boris verstrooid hebben. Margaret loopt verder, maakt een grotere ronde.. Bij terugkomst zie ik in onze 'voortuin' een orchidee staan, de asperge orchis. Het bevestigt de paradijselijkheid van onze plek: zelfs orchideeën groeien en bloeien er!

Bédoin
MONT VENTOUX

7e édition

Journée de la Forêt communale de Bédoin

Dimanche 18 mai 2025
Forêt de Perrache
9h - 19h

Toutes les infos !

Hôtel de Perrache. Le mont Ventoux.
La Truffe Noire.
Le Nouvel Hôtel.

L'histoire de Perrache & de la trufficulture dans le mont-Ventoux

Concours de loubes • Démonstrations • Activités de pleine nature • Animations • Jeux • Contes • Spectacles • Expositions et conférences • Marché des producteurs et artisans locaux • Restauration

ACCÈS PÉDESTRE - ENTRÉE LIBRE / NAVETTES GRATUITES À PARTIR DE BÉDOIN

Veranderingen.(2)

Een eerste rondgang over de camping en een eerste blik op het dorp leveren geen noemenswaardige veranderingen op. De tijd schijnt hier stil te staan ondanks de vele aankondigingen van veranderingen en vooruitgang.

Maar wat wil je met een dorp dat amper 500 inwoners heeft in de winter. 's Zomers, ja dan kan het aantal inwoners en mensen die er verblijven oplopen tot zo'n 10.000 en als de Tour de France in de buurt voorbij komt zelfs tot 150.000! Dan is de chaos compleet en is er om 8 uur 's ochtends geen brood meer te krijgen.

Tuurlijk wordt dit dorp ook geplaagd door de kenmerken van de moderne tijd. Ik noem het parkeren bijvoorbeeld. Nu hebben Fransen ten aanzien van het parkeren sowieso al een aparte moraal. Ze parkeren met het grootste gemak half op de stoep en belemmeren alle doorgaande verkeer om even een pakje sigaretten te kopen of een krantje. Zagen we ook regelmatig in Bedoin. En die fietsers! Die komen in groten getalen, nemen een parkeerplaats in en gaan dan 100 kilometers fietsen in de omgeving terwijl de inwoners lange afstanden meuten lopen om bij hun huisdeur en nog veel erger, bij hun café, te komen. Dat leidt tot onvrede en uiteraard wil de volksvertegenwoordiging er wat aan doen. Ze hebben de parkeerterreinen buiten het dorp fantastisch opgeknapt. Het lijken wel parkeerparken geworden. De consequentie is dat je op de luttele parkeerplaatsen in het dorp moet betalen en ik voel aan mijn water dat dat in het dorpscafé niet goed zal vallen. Vroeger kwamen ze aan gesjeesd en draaiden vlak voor het café de parkeerplaats op. Parkeren de auto zo dicht mogelijk bij het terras van hun stamcafé. Die tijden zijn nu voorbij. Nu staat daar een parkeerautomaat en er wordt streng gecontroleerd door de lokale agenten. Mijn vrouw ging brood halen en wist niet wat ze er mee aan moest. Moest ze nu betalen of niet. Toevallig liep er een agent rond die controleerde en die haar vriendelijk te woord stond. Je moet altijd een kaartje op plaatnummer trekken, maar dan heb je één uur gratis. Daarna moet je gaan betalen. Een alleszins redelijke regeling, vind ik.

Maar he veranderd wel het aangezicht van het dorp. Gelukkig is er midden in het dorp een parkeerplaats van de supermarché, daar kun je , als je klant bent altijd parkeren en er is zelfs een invalide parkeerplaats waar ik dankzij mijn duur bevochten parkeerkaart vrijwel altijd kan staan.

De camping is op het eerste gezicht niet veel veranderd. Er zijn overal lampen aangebracht die 's nachts schijnen te branden. Ze lopen op kleine zonnepanelen en of het aan het gebrek aan zonlicht ligt, ik heb ze nog niet aan gezien, het blijft duister rond ons huisje 's avonds. De lampen bij de JdB baan branden wel, maar wanneer ze branden is er niemand meer.

Er zijn wel nog enkele 'glamping' tenten bij gekomen. Leuk voor jongelui die komen fietsen. En een enkel nieuw huisje. Ons buur huisje is verkocht, heeft nu airco en is eigendom van de camping geworden. De eigenaresse had het beheer en de verhuur aan de camping overgelaten en dus werd er nauwelijks gebruik van de verhuur gemaakt. Uiteindelijk heeft ze het dan maar aan de camping verkocht. Sinds onze beheerder en eigenaar een nieuwe vrouw heeft is het regime behoorlijk veranderd. Het is veel zakelijker geworden en de gemoedelijkheid is er een beetje vanaf. Het is een 'businesscase' geworden en geen familie camping meer. Zij volgen de trend van onze maatschappij. Wie kan het ze kwalijk nemen, zij moeten ervan leven en het leven is hard. Daar is geen tijd meer voor gezellige onderonsjes en levendige uitjes, men volgt het tijdsbeeld. Ondanks dat alles vind ik het nog best leuk hier. Ik hoef niet zo nodig een leidende functie, de Fransman doet toch wat ie wil en ik bemoei me er maar liever niet mee. Dat er gaten in de weg zitten, die komen ze vanzelf wel tegen. Wie ben ik om me daarmee te bemoeien. Ik kan me er ook niet over opwinden.

Als we aankomen, komt de chef, vol trots aan mij vertellen wat hij allemaal gedaan heeft, hij is wel degelijk continue bezig met 'zijn project' en om de een of andere reden voelt hij zich verplicht om verantwoording aan mij af te leggen. Dat deden de leerlingen vroeg ook altijd. Je mocht niet de indruk krijgen dat ze hadden zitten lanterfantten. Ik bewonder zijn energie en doorzettingsvermogen waarmee hij zich in de race staande houdt. Hij heeft vaak geweldige ideeën maar de uitvoering? De nieuwe vrouw aan zijn zijde is doortastend en hij is het type die daar zijn energie uithaalt. Zij regelt en stuurt aan als ware het een bejaardenhuis.

Toen, is er opeens een nieuwe paus. Een einde aan alle discussies na afloop van het JdB concours. Iedereen spoedt zich naar zijn caravan of tent en zet het nieuws aan waardoor niemand meer iets op het scherm krijgt immers veel te druk op het net

Ik ben wel 5e geworden, dus een plek opgeschoven, niet slecht toch?

De stand der dingen (3)

)Vannacht was het weer koud. Ons kacheltje heeft de hele nacht gelopen. De ochtend begon met zonneshijn. We hebben, ondanks de verkoudheid van Margaret, met de koffie, lekker buiten gezeten. Na de soep ging ik mijn middagdutje doen. Ik werd hardhandig wakker, door een enorme knal. Ik wil niet overdrijven, maar na wat gepruttel knalde het zo hard dat ik minstens 20 centimeter in mijn bed omhoog schoot. De ramen, deuren en wanden trilden alsof er een bom ontploft was. Normaliter is het onweer hier kalmpjes en de dakdekkers ook.

Maar nu leek het wel of de weergoden wilden mededelen dat het nu maar eens afgelopen moet zijn met het slechte weer. Ik hoop dat deze goddelijke trompetstoot zijn donder waar maakt.

Lang geleden hebben we wel vaker dit soort onweders gehad. De laatste jaren viel het eigenlijk best mee. Dit was weer eens een originele oerknal, gevolgd door een klassieke stroomuitval! De

eerste in zeker vijf jaar!. Gelukkig is het allemaal, na een half uurtje, weer normaal.

Pech voor de groep scholieren die, net op dit moment op de fiets arriveren op de camping. Er werd een partytent op het terrein acht ons gezet en wij vroegen ons af wat het idee erachter zou zijn. Het blijkt een groep jongeren/scholieren te zijn die op de fiets rondtrekken om hier in huisjes te overnachten. Het lijkt wel een zeehonden-opvang, zo verzopen zijn die arme gabbers.

Het weer is een zog. Het is tot nu toe koud en weinig zonnig. Hopelijk is deze 'paukenslag' een teken dat het gaat verbeteren.

De zorgen van het afgelopen jaar komen boven drijven ter verwerking. Ik droom voortdurend over school en over mijn verleden. De meeste collega's die voorbij komen, zijn er al niet meer. Heb ik geluk? Raar is dat ik hun stemmen nog zo goed ken en hun gezichtsuitdrukkingen die typerend waren, ook. Profiteer er maar van zolang als het nog gaat, fluistert een stemmetje

Ik heb ook weer eens het glas geheven. Ik drink bijna geen wijn meer en al helemaal geen bier. Dus: van 98 kilo naar 92 kilo. Voel ik me beter? Nu heb ik met Margaret weer eens getoast bij de

lunch. Het wijntje smaakte voortreffelijk. Hier, ontkom je niet aan 'het wijntje' maar ik heb me voorgenomen met mate te genieten. Echt waar!

Door de weersomstandigheden hebben we weinig kans gehad om iets te ondernemen. Er valt dus ook weinig te vertellen, buiten het JdB toernooi, dat afgelopen maandag gehouden werd. Maar liefst 26 deelnemers!. Hee, alsof je een emmer leeggooit. Margaret werd 24ste. En ik wist de 22ste plek te behalen. De start is moeizaam en er is nog veel oefening nodig. Vooruitlopend op verbetering ben ik ook begonnen mijn fysiotherapeutische opdrachten uit te voeren. Op de veranda zit ik 25 minuten achter mijn zitfietsje en duw ik 30 keer de halters van 1 kilo omhoog en weer langzaam omlaag. Hopelijk gaan hierdoor mijn klachten weg. Mijn arm vindt slapen gaan niet genoeg en gaat ook nog zelf slapen als ik in bed lig waardoor ik dat vervelende gevoel van gevoelloosheid en tinteling in mijn hand en arm krijg. Het verstoort gruwelijk mijn nachtrust want ik weet geen draai te vinden terwijl mijn eega naast mij vredig ligt te snurken. Tel daar nog eens bij dat ik met de slang van mijn 'snurk-apparaat' continue in gevecht ben, dan blijft er na een paar uurtjes slaap niet veel meer over. Hopelijk gaat dit, net als het slechte weer, ook vanzelf over. Ik houd jullie op de hoogte.

Het weer knapt, langzaam aan, wat op! (4)

s Nachts is het nog colère koud! Overdag komt de temperatuur toch al ietsje boven de twintig graden uit. Wij hebben onze eerste aperitief al gehad. Bernard, Marie-Claude, Cathy en Raphael hebben ons uitgenodigd om een hapje met een borreltje te komen genieten. Bernard heeft een fles van de Cave geopend met een nieuwe naam: Bon Jo of iets dergelijks. Hij smaakt bijzonder zacht: dus lekker! De hapjes zijn weer onovertroffen, wat een wonder: beide heren zijn in een vroeger leven kok geweest. Oh, vandaar steeds al dat lekkers. Ik drink drie glaasjes en dan wordt het me echt te koud, razelend van de kou trekken we ons teug in ons kot. Het gesprek van die avond is de terugkeer van alle leden van de club A(ssociation) des P(ropriétaires) de M(aisonnettes) de “Place des Espagnols”. (APM). Jean-Philippe en Martine en Philippe W. moeten nog komen dan is het hele stel compleet. Dat zal komende dagen gebeuren en dan gaan Bernard en Marie-Claude alweer voor twee weken naar huis. Het clubje is ontstaan omdat wij allen huizen rondom het beroemde plein van de Spanjaarden, dat gelegen is voor het huisje van Bernard en waar ooit een Spaans koppel vertoefden in een caravan met tent. Vooral de honden en de vouw warren heel vervelend. De honden als beide kampeerders weg waren en de vrouw wanneer die aanwezig wel was en de honden zwegen! Mijn God, wat kon die vrouw een kabaal maken wanneer ze aan het poetsen was. Het zal in Spanje normaal zijn om zo naar elkaar te schreeuwen maar het lijkt wel of ze altijd en eeuwig ruzie hebben. Toen heeft de APM (Vereniging van Eigenaren van de Camping Pastory ,Haute), zich “Place des Espagnols” genoemd. Ze kwebbelen wat af via de ‘App’. Dat gaat

in zo'n tempo en zo rap dat ik er wel eens moe van wordt om het in het Frans te volgen. Je hoeft maar een berichtje te plaatsen en er volgt een tsunami van berichten en opmerkingen en allemaal afgesloten met kusjes en omarmingen. Toch wel leuk om zo in het circuit te zitten. (en 'translate' bij de hand te hebben!)

Deze week werden we bezocht door een groep leerlingen van verschillende scholen uit Cavaillon. Ze kwamen begeleidt door donder en bliksem op woensdagavond aan, ik heb dat al vermeld. Hun gedrag was zoals dat hoort voor jongeren. Ik moet zeggen ze waren

heel gedisciplineerd en wat mij op viel : ik heb bijna geen telefoons gezien! Zoals dat hoort groepeerden ze zich in jongens en meisjesclubs.. Bij ons in het straatje zat een groep meisjes in een huisje: er trokken voortdurend groepjes jongens naar toe. De natuur gaat z'n gang, dat houdt je niet tegen. Maar verder: er was wel wat leven op de camping. De groepen waren gemixt en bestonden uit oudere jongens met jongere, jungske nog. Leuk om te zien dat ook die 'kruppeltjes' volledig geaccepteerd werden en alleen wat moeite hadden de grote stappen bij te houden van hun oudere kameraden. Om 7 uur was etenstijd en verzamelden ze zich rond de 'partytent' die bij de

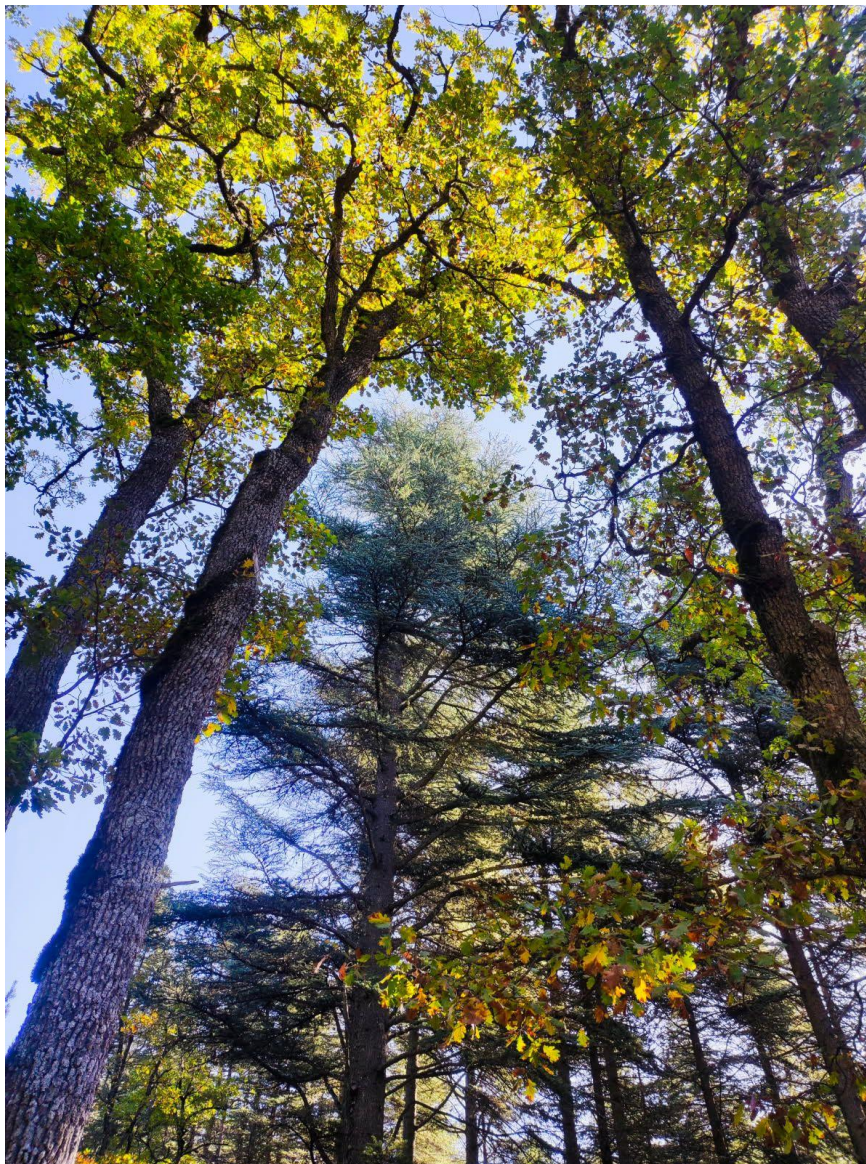

JdB baan opgesteld staat om daar hun portie (aan de geur te constateren) macaroni naar binnen te slaan. De fietsen die aanvankelijk overal in beweging waren, zijn allengs verdwenen. De nachten waren ongetwijfeld onrustig maar wij hebben er geen last van gehad en daar gaat het toch om! Ik moest denken aan mijn tijd als organisator van dit soort kampen in het kader van een of ander schoolse werkweek. Het is altijd goed afgelopen maar de collega's en ik waren altijd blij dat daarna de Paas vakantie volgde. Je had twee dagen nodig om bij te komen. Wat ik er aan overgehouden heb, is dat je in dat soort situaties je collega's en je leerlingen het beste leert kennen. De normale schoolsituatie geeft altijd een vertekend beeld. Overigens op "Stella Maris" waren de 'collega's' altijd de moeizaamste partij om te beteugelen! Met de leerlingen had je meestal geen problemen.

Mooie tijden, waaraan je je, door de taferelen die zich nu voor je ogen afspelen, herinnert. En er vrede mee hebt.

Onze chef heeft 'groene handen' gekregen. Vanochtend is Margaret benoemd tot tuinvrouw en moet ze de nieuwe aanplant langs de (onze) heg, en de weg, twee keer in de week water geven. Ze krijgt nog een gieter van overheidswege toegespeeld. Als de planten goed groeien zijn we het uitzicht op de weg kwijt maar dat uitzicht ken je onderhand wel, na 42 jaar.

Wij houden je op de hoogte.

Pizza's (5)

Het is verbazingwekkend hoeveel onbelangrijke zaken kunnen gebeuren in zo'n korte tijd. De hele APM "Place des Espagnols" is weer bij elkaar. En dat na een zeer succesvolle JdB wedstrijd, waarin Margaret de beker weg sleepte. Dat ik dat nog mag meemaken! Zij zelf was ook stomverbaasd. Maar het gekke is dat als je maar de goeie medestander treft, gaat het vanzelf goed. Doet niets af aan haar prestatie: ik toon alle respect en laat dan ook hier die geweldige foto zien, te bewaren voor het nageslacht!

De eigenaren van de kleine huisjes op deze camping gelegen aan de 'Place des Espagnols', zijn weer verenigd en dat werd gevierd met uitwisseling van hapjes en een lekker wit wijntje, die voor deze gelegenheid niet eens koud hoefde te staan want het is nog steeds te koud. Met dikke vesten aan werden de nieuwtjes en medische dossiers uitgewisseld en kwamen er discussies op gang. Hoewel iedereen claimt niet religieus te zijn heeft iedereen het weer over die nieuwe paus! Opvallend, toen hij gekozen werd, werd opeens iedereen reuze nieuwsgierig en wilde van de JdB baan naar z'n tent/huisje/caravan om naar de tv te kijken.

Toen Jean-Philippe vertelde dat hij op en gegeven moment gewoon gekapt heeft met religie, zo van: "Ja, maar daar stink ik niet in!", moest ik plots denken aan de gevleugelde uitspraak van mijn oud collega Loek. Hij placht dan, op zijn Heerlens te zeggen: "Ja hallo: poepe-lakke!". Die uitdrukking blijft in mijn hoofd spoken want ik begrijp niet waar die uitdrukking vandaan komt.

Ik blijf maar piekeren en als ik 's avonds in bed lig wordt het me opeens duidelijk: Dat moet van Belgische oorsprong zijn! 'Poepen' betekent in Vlaanderen: 'neuken'. 'Lakke' is natuurlijk een verbastering van 'lekker'! Daarbij valt me een mop in die mijn oudste broer mij eens vertelde: Een man zat op de tribune bij Roda. Hij schreeuwde bij elke actie, heel hard juichend "GEWELDIG!".

Toen er een tegengoal viel en hij weer juichend uitbarstte, begon het een Roda fan te irriteren vooral omdat er eigenlijk dus niets te bejubelen viel. De fan sprak hem aan en vroeg: "Hee. wat is dan zo GEWELDIG?": "Neuken", antwoordde de andere man enthousiast. Destijds vond ik de witz eigenlijk niet zo geweldig, maar nu lig ik te schuddebuiken in bed, naast mijn vredig slapende echtgenote.

Vandaag heeft onze chef, Jean-B. een nieuwe project gestart. Gisteren kwam hij opeens aanzetten met de vraag: of wij morgen om half twaalf, bij de kiosk van het zwembad, pizza wilden proeven en beoordelen. Hij had een nieuwe oven aangeschaft waarin hij binnen twee minuten heerlijke pizza's kon toveren, die weliswaar al kant en klaar aangeleverd werden maar toch van onovertroffen kwaliteit en smaak. Wij staan sceptisch tegenover dat soort pizza's want de oude "Pizza boer" op de camping, produceerde onovertroffen warme karton dat niet te vreten was en waar uiteindelijk alleen

nieuwkomers in stonken. Vandaag om twaalf uur loop ik rustig naar de kiosk, want Margaret zei al: "t is Franse tijd", Philippe W. staat op zijn terras en zegt: "Franse tijd!. Er is vertraging opgetreden en het begint pas

om half een! “. Om half een ga ik nog maar eens kijken en er is activiteit, zowaar. Er komen steeds meer mensen en ik vraag me af wat er nu gaat gebeuren. Is dit echt alleen proeven of moet er ook gekocht worden? Maar, nee hoor, het is inderdaad alleen proeven: hij gaat rond met een schaal met pizza partjes van verschillende soort en deelt die naar hartenlust uit. De pizza smaakt goed, en beslist prima als vervanging van een maaltijd. Experiment is geslaagd, alhoewel het nog steeds niet duidelijk is wat hij er ,mee wil. Gaat hij die nu daar verkopen, gelieerd aan de verkoop van drankjes? Het blijft onduidelijk wat de bedoeling is , maar we hebben onze lunch wel al gehad. Pizza is enorm calorierijk en thuis gekomen meet ik mijn suikerspiegel en ik heb al meer dan voldoende calorieën binnen. Alleen een slok wijn ontbrak bij deze ‘dégustation’! Nou ja dat halen we dan meteen maar in: ‘santé’!

Naar de markt (6)

De maandag begint zoals het hoort. Eindelijk weer eens naar de markt. Margaret en ik hebben er tot nu toe vanaf gezien omdat het zo colère koud was. Nu schijnt er een helder zonnetje maar ik heb toch nog een dik vest nodig om mezelf een beetje warm te houden. Ik maak gebruik van de invaliden parkeerplaats bij de supermarkt. Dat bespaart mij een kilometer lopen, daartoe ben ik niet meer zo in staat. Het is eigenlijk, oneigenlijk gebruik van die parkeerplek, maar wij zijn ook hier een goede klant, dus...En ik betaal jaarlijks zo'n tweehonderddertig euro om die kaart te krijgen en arme 'artsen' te onderhouden. Deze geweldige 'artsen' zijn zeer hoopvol en menen dat alles nog wel eens over zou kunnen gaan en dus moet ik elk jaar terug en betalen.

He is lekker druk en ik settel me op mijn bekende plek: op het terras van de 'Bar du Cours', vroeger 'bij André, le barblue'. De zaak is door familie overgenomen en de bediening is nog niet zo goed ingewerkt. Komt wel. Tja, men werkt hier niet voor z'n lol en er moet brood op de plank. Ik zal deze dag meerdere keren geconfronteerd worden met dit gegeven. Mijn vrouw komt na een uurtje opdagen: ze is te voet naar het dorp gelopen en samen drinken we lekker 'n 'noisette' (kleintje koffie). De parkeer-ellende heeft niets aan de algemene stemming verandert, het is gezellig druk maar in de schaduw is het nog koud.

Dan komen ook John de Fietser en zijn eega, samen nemen wij de agenda door. Het algemene beeld is dat wij ouder worden en de veranderingen niet mee zo makkelijk weg steken. Maar ook komen we samen tot de conclusie dat het hele beleid steeds meer gericht is op het geld en vooral minder service en gezelligheid.

De nieuwe wereld komt soms hard aan. De gemoedelijke tijden zijn voorgoed voorbij en wij hebben ons maar aan te passen. We besluiten om lekker samen te gaan eten in de "Tuinen". Daar is niets veranderd en het eten en de bediening zijn onveranderd goed en hartig. De 'salade Bali',

mijn favoriet, smaakt weer onovertroffen en is meer dan voldoende als middagmaaltijd. Leuk is te zien hoe een baby reageert op een gitarist, die men toegelaten heeft om op het terras, wat centen bij elkaar te spelen. Het kind wordt steeds enthousiaster, naar mate het Spaanse gitaarspel woester wordt. Dit leidt er toe dat er gul gegeven wordt als hij met de pet rondgaat. Het 'Baby'tjes schema' werkt altijd!, denkt de gedragsbioloog dan!

Als we om kwart over twee het terras voldaan verlaten, is alles, de hele makt, verdwenen en opgeruimd. Amper één uur nadat hij afgelopen is en alles is spik en span, ongelofelijk.

Na mijn siësta moet ik me toch nog haasten om met het Jeux de Boules toernooi mee te kunnen doen. Ik tref 'onze grote Hollandse organisator' in een troosteloze bui. De chef heeft hem gezegd ermee op te houden dat wil zeggen met de uitgifte van drank tijdens en na afloop van het toernooi. Uiteraard liggen hier financiële redenen aan ten grondslag ook al zegt hij dat het alleen vanwege de vergunningen, niet gaat. Hij wil nu zijn eigen kiosk openen en daar de drankjes verkopen, maar niet tegen "Happy Hour" prijzen. Onze grote organisator, die zorgt voor het goede verloop van de zeer succesvolle toernooien, vult ook de drankjes aan in een ijskast die hij dan tegen min of meer inkoopprijs doorgeeft. Daarvoor kleppert hij dan wel telkens de hele camping af en is er altijd om de mensen te activeren mee te doen aan dit spel der spelen. Hij is er altijd, dus ook als het eens niet zo goed uitkomt of; 'pijn in de rug' of 'druk, druk, druk'. Maar men gunt elkaar het licht in de ogen niet, ook als het gaat om enkele euro's. Het zwembad moet natuurlijk gecommercialiseerd worden en het gehele gebeuren daarom heen ook. Het gaat weer over geld tegen enthousiasme en er schijnt geen tussenoplossing te bestaan. De 'grote organisator' wordt er depressief van en bevestigt daarmee mijn stelling: "bemoei je nooit met de organisatie, want dat loopt hier altijd verkeerd. als het goed gaat"

Ik zou, als grote organisator, gewoon mijn toernooi organiseren, de Franse directie moet dan maar voor de rest zorgen. Je zult zien dat erop terug gekomen wordt, met hangende pootjes, want "druk, druk, druk" en 'geen zin.' En moe en zo. We kennen dat vanuit het verleden.

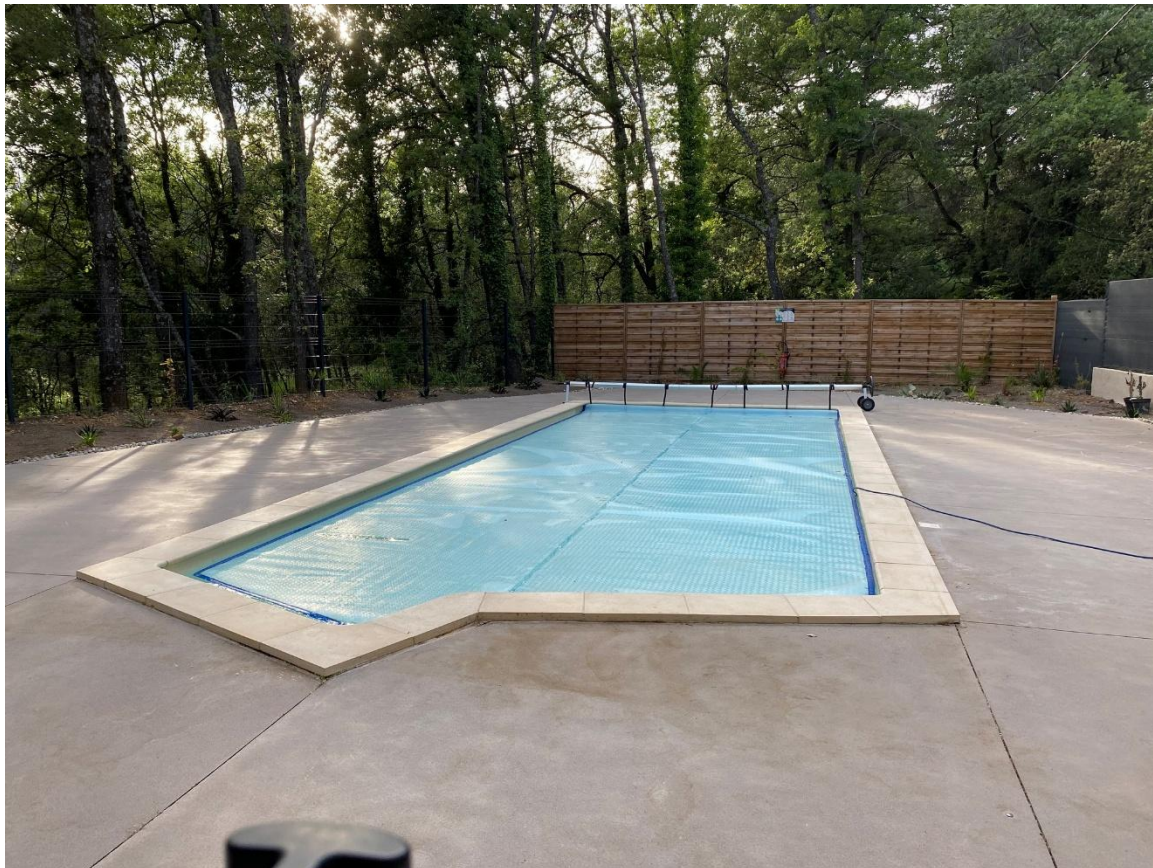

Nu is het blikje bier koud en een constante factor en kost één euro. Dan is het flessenbier Belgisch (als het er is) en koud (als iemand niet vergeten heeft het aan te vullen en het in de ijskast te zetten) en kost 4 euro, als het toernooi gespeeld wordt en de organisator beschikbaar is, die de hele camping afgelopen heeft om de deelnemers te porren. Daar moet, ten behoeve van de sport, toch overheen te komen zijn? We zijn toch enthousiast vanwege de sport? Drink je gewoon wat minder, toch? En iedereen mag ook nog eens zijn eigen drank mee nemen. Bij voorbaat een 'win-verliespost', dit continentaal conflict.

Ben benieuwd hoe dit titanengevecht gaat aflopen. Jullie horen nog van mij.

Siberisch zwembad (7)

Het zwembad is geopend. Met de inslag en het karakter van de beroemde 'Ice-man' kun je er in. Ik heb dat karakter niet en huiver alleen al bij de gedachte om na een duik in de wind te staan. Of verplicht van te voren te douchen in de open lucht. Ik heb groot respect voor de enkeling die zich doorbijt en in dat voorgeborchte afdaalt.

Gisteren bestudeerde ik de verbodsborden die er ophangen. Tot mijn schrik is er eigenlijk niets mogelijk, je moet alleen van te voren douchen (brrr). Als je de afmetingen van het bad ziet dan kun

je er eigenlijk alleen maar pootjebaden, op een hete dag. Wat mag er allemaal niet? Je mag niet surfen! Welke idioot komt er op het idee om in dit badje te gaan surfen? Duiken lijkt me ook niet zo'n goed idee, gezien de geringe diepte. Je mag niet met een lange zwembroek in het water, Het is me nog steeds een raadsel waarom dat overal verboden is. Vroeger was je trots op zo'n zwembroek! Dat je zonder zwembroek er in mag staat er niet bij dus wie houdt je tegen? Wordt een leuke

vertoning en trekt veel publiek. In de buurt zijn er best kandidaten zoals enige jaren geleden bleek toen er een buurman, naakt, langs de weg ging snel wandelen, spectaculair, je weet niet wat je in je ooghoeken ziet!! Ik twijfelde aan me zelf maar later werd het met graagte bevestigd door de oude mdm. Thibaut, die haar hondje uitliet.

Je mag niet met een bal spelen, niet leuk voor de kids. Er mag geen muziek gemaakt worden (verontreinigt dat het water?). Je mag niet roken, geweldig! Zal de Fransen moeilijk vallen, immers, wat ik zo zie, bij veel echte fietsers: het eerste wat ze doen als ze van die pin af stappen is een saffie opsteken. Dat zijn de echt, de echte sportlieden!

Je mag er geen vloeibare en vaste versnaperingen consumeren, heel moeilijk hier! Je mag geen schoenen dragen en je mag geen dieren meenemen maar wel je eega, veronderstel ik.

Wat mag je wel? Spartelen en pogingen doen te zwemmen, afkoelen. Dat is de bedoeling, echt iets voor ouwe lullen!

Wat me ook nog opvalt is de buitenlandse inmenging. Ik vertrouw het geheel niet meer. Onze gemeenschappelijke vijand, die verdomde Russen, vallen op alle fronten aan en vooral de Nederlanders zijn natuurlijk alert met hun Secretaris Generaal van de NATO. Overal dringen die hackers binnen en verprutsen onze samenleving. Weest op uw hoede en bekijk het bord eens goed en u zult versteld staan hoe ver de staatsvijandelijke krachten al doorgedrongen zijn. De Gaulle draait zich om in zijn graf! In zijn Frankrijk nota bene! Die verdomde Hollanders toch!

Elke dag oefent de ; 'Grande Force de Frappe' boven ons hoofd en verdorie, hier wordt elke oplettendheid in hun eigen wind (Mistral) geslagen! Weer zijn de Nederlanders de naïeve sufferers, omgekocht met als tegenprestatie geen problemen bij de top in 'The Hague'!

Ik zou zeggen: "zwem ze!" zonder toezicht!

Culinair 'survival' weekend (8).

Het is een komen en gaan op de camping. Op dit moment is hij zelfs 'complet'! Bij diegenen die zelf een huisje hebben wisselt het ook vaker, immers de meesten wonen niet zo ver en komen voor een week of drie en gaan dan weer terug naar huis. Aangezien wij drie maanden hier blijven (tenminste dat is de bedoeling) maken wij dus heel wat 'afscheid-' en 'terugkomst' party's mee. Deze week neemt mijn held uit Luik, Philippe, afscheid en komen Bernard en Marie-Claude terug. Men had het idee opgevat om samen te gaan uit eten. De keuze was gevallen op het 'Belvédère', boven op de berg, als je naar Malaucène rijdt. Het was veertig jaar lang een ruïne en nu heeft een ondernemer het opgeknapt en er een restaurant gevestigd. Veertig jaar geleden had Lulu van op de camping, hetzelfde idee en ging er met een 'frietkot' staan. Maar er was geen klandizie en hij kwam met zijn kot dan maar op de Camping staan. Daar was ook niet genoeg klandizie. Toen is hij er maar mee opgehouden, en heeft een stuk wijngaard van mijnheer. Romanini gekocht om er een vakantiehuisje te bouwen. Dit bescheiden huisje is inmiddels uitgegroeid tot een heuse villa met alles drop en dran, nadat het door de ietwat minder begaafde zoon van Lulu en zijn ietwat nog minder begaafde vrouw, is verkocht. Een project dat gegroeid is van enkele duizenden tot enkele miljoenen.

Terug naar 'Belvédère'. Het is nu een prachtig restaurant, sjiek, met een adembenemend uitzicht vanaf een geweldig terras. De kaart is goed, de prijzen wat hoog, aangepast aan de ligging, maar je moet er ook iets voor over hebben. De bediening is enthousiast en alert. We hebben er met 8 man prima gegeten en het was heel gezellig. Het weer werkte mee, we hebben het fantastisch gehad, immers vandaag is het weer omgeslagen en nu regent het en gaat het onwederen. Het geluk is met de goddelozen! De wijn schroefde de prijs op, maar ze moeten er natuurlijk ook wat op verdienen, moet je er voor over hebben, vind ik. Het zijn allemaal fijnproevers, die groep waar we in terecht zijn gekomen. Mijn 'held' Philippe uit Luik, weet alles over wijnen. Hij heeft veel reiservaring en praat graag, net als ik, over zijn ervaringen in verre landen, bij hem is dat Afrika. Genoeg gespreksstof dus. Hij is verder ook diabeet, net zoals ik, maar dan vanaf zijn vierde jaar. Ik had geluk, ik was al veertien! De ervaring van gezamenlijke avontuur middels het reizen geeft vertrouwen. Hij laat niets van het leven staan en daarmee deelt hij mijn passie, ondanks de beperkingen die er opgelegd worden. Mijn 'hero' in ervaringen. Buurman Bernhard is

‘charcutier’ geweest, hij kan zelf alles maken in de keuken en daarbuiten. Hij is een type ‘selfmade-man’ die alles kan. Hij is het bieden van service gewend, en vind dat ook het leukste wat er is, om te doen. Daarin gesteund door zijn lieve vrouw Marie-Claude. Zijn vrouw, is een keukenprinses en de liefste en meest behulpzame vrouw van de wereld! Jean-Philippe is verwoed fietser en gepensioneerd intensivist. Hij kan over zijn fiets ervaringen vertellen en raakt weer in vervoering als hij vertelt, welke extase ontstaat wanneer je boven op de top staat, na ettelijke kilometers afzien. Iets wat mij volledig vreemd is. Hij houdt met passie van zijn vrouw en hondje. Het kleinste hondje die je maar kunt voorstellen bij de langste man in de omgeving. Zij zijn echte ‘Tschi’ uit Noord-Frankrijk. Hij eet liever friet en drinkt graag bier. Zijn vrouw houdt ook van koken en is een tedere verschijning die liever op de achtergrond blijft. Céline is een prachtige mediterrane meid, die oorspronkelijk ook eigenaresse van een huisje was, maar dat heeft ze verkocht en is toch blijven hangen. Afwezig waren Raphael en Cathy, vanwege een familiefeest. Zie hier de combinatie die leidde tot een weekendje ‘survival’ met hapjes en drankjes. Zaterdag avond was er een ‘apéro’ bij Philippe Liège. Hij kwam op de proppen met paté van wildzwijn uit de Ardennen, waarna allerlei worstjes werden geroosterd. Voldaan rolden we om 11 uur in bed.

Van links naar rechts: Jean-Philippe (‘Ms. Kong-uh’), Philippe ‘Liège’, Martine, Céline, Marie-Claude en Bernard, Margaret en Jos (‘Ms. King-uh’)

De volgende dag gingen we dus naar ‘Belvédère’. De meesten hebben daar verse tonijn gegeten. Ik zelf, een goddelijk stuk varken met rode-bietenmoes en sperzieboontjes. Een geweldige combinatie. In de verte lag ‘Crillon le Brave’ mee te genieten in de stralende zon.

Na mijn middagdutje heeft Margaret met de dames gekaart en gewonnen (zo ken ik haar), hebben we een potje Jeux de Boules gespeeld en werd het tijd voor de ‘apéro’ bij Bernard ter ere van hun aankomst en het afscheid van Philippe uit Luik. Bernard heeft zijn kunsten laten zien en proeven. Twee zelfgemaakte patés met stukjes brood. Daarna ieder één gekookte aardappel met zelfgemaakte gebraden worst. Dan vier soorten heerlijke verschillende kazen en als toetje appelgebak, vers van de bakker uit Bedoin. Het geheel begeleidt door bijzondere wijn uit de van oorsprong vulkanische streek waar ze vandaan komen. Je proefde het verschil, opmerkelijk! Dus de grondsoort telt toch!

En wat de grote kunst is, je hebt na afloop het idee dat er niets mee bij kan en ’s nachts was mijn glucosegehalte toch te laag! Kijk zo moet je het hebben!

Dit is bijna decadent te noemen. Het geheel is een ‘culinair survival’ weekend. Heel gezellig, omdat je de verhalen redelijk kunt volgen, het enorme voordeel van die goeie ouwe HBS!. Ik ben dankbaar voor zoveel geduld van die Franstaligen dat zoveel vriendschappen oplevert en dat zij hun hart openen voor ons! Het maakt het leven waard te leven.

Kloof (9)

Hier in Bedoin blijf ik prima op de hoogte van wat er zoal in het vaderland speelt. 's Ochtends open ik mijn iPad en download twee kranten: De Limburger en de Volkskrant. Die blader ik door voor en na het ontbijt op het terras (de weersomstandigheden laten dit nu toe!). Wat er zoal in staat verbaast me niet. Ze zitten elkaar nog steeds in de haren en Trump wordt onderhand een obsessie, een furunkel waar je zo snel mogelijk vanaf wilt. Gaat ook nog wel gebeuren zoals je bij ons ziet gebeuren met "Gross Maul" Geertje Wilders. Al die clowns waarvan men wonderen verwacht en die alleen maar verdeeldheid en ellende leveren. Hoe de VVD juffrouw er nog over na moet denken of ze wel wil of niet? Ik zou daar niet lang over hoeven twijfelen! Het is net alsof je terug gaat naar de garage waar ze je een kloemel hebben aangesmeerd als zijnde een nieuwe auto! En dan ook nog een 10 sterren recensie vragen!

Ander nieuws doorkruiste de heibel. Het sociaal cultureel planbureau heeft het verschil onderzocht tussen het platteland en de stedelijke regio's. Zij kwamen tot de conclusie dat er géén kloof bestaat. Hier, in mijn mobilhome in Zuid Frankrijk, kom ik tot de conclusie dat er weldegelijk verschil is. Al is het alleen maar gevoelsmatig maar hoe meet je dat in cijfers? Als voorbeeld de taal van de cijfers! In Luik en in de Provence zeggen ze 'nenante' (negentig) 'huitante' (tachtig) en 'septante' (zeventig) als ze in Parijs bedoelen 'soixantdix' (zestig plus tien), 'quatrevingt' (vier maal twintig) en 'quatrevingtdix' (vier maal twintig plus tien voor negentig)! Hieruit blijkt dat plattelanders vaak handiger en doelmatiger zijn dan de stedelingen. Voor buitenlanders, die proberen Frans te produceren levert dat vaak onoverkomelijke problemen op. Ik kan een aardig woordje Frans me rabbelen, maar als het tellen begint laat mijn automatisme me in de steek. Dan moet ik steeds nadenken en dit belemmert het rappe sociaal contact. Dus oefenen! Als er bij onze roemruchte postzegeltentoonstellingen in het verleden, Franstalige verenigingen aanwezig

waren, ging ik er juist bij zitten om gedwongen te worden die taal te spreken. En het bleken even vriendelijke en gepassioneerde postzegelverzamelaars te zijn. Onze oud-Penningmeester van e postzegelclub, Piet, hij moge rusten in vrede, had een passie voor

cijfers. Hij goochelde ermee zoals niemand ooit beter kon. Maar hij haatte die inconsequente Fransen met hun onvatbare cijferreeksen. Toen ik nog ‘spreekstalmeester’ (veilingmeester) was bij onze veiling, waren er vaak ook Duitstalige leden in de zaal. Ik besloot daarom om de cijfers van de loterij ook in het Duits af te roepen. Ik dacht: “goeie oefening, probeer het ook eens in het Frans!” om vervolgens in mijn ooghoek getrakteerd te worden op een sip en scheef gezicht van de penningmeester. Ik ben gemeen en herhaalde dus de truc telkens. Zo vlug als ik het eerste nummer, ook in het Frans afriep, zag ik in mijn ooghoek, zijn gezicht betrekken en moest ik lachen in mijzelf en dat telkens weer. Gemeen hè? Op een gegeven moment hield Piet het niet meer en riep hij keihard: Ik wil dat Frans geleuter niet! meer horen ’ Houdt daar toch meer op!”

Hij was een super penningmeester dus ik streek over mijn hart en heb het toen maar achterwege gelaten. De kloof was gedicht, de schaapjes geteld!

De plattelanders is veel consequenter dan de stadsmens Hij wil duidelijke taal en geen flauwekul. Maar vaak is de flauwekul juist de jus van het gerecht. En je moet gevoel voor humor hebben, dan ga je lachend en makkelijker door het leven.

Bedoin, mardi le dixième juin deux milles vingtcinq,
cette article a cing cent quatrevingt cinq mots.

Bomen snoeien: een teken aan de wand (10)

Long time, no Read! De tijd gaat hier te snel of ik ben te lui. Ik heb het verschrikkelijk druk met... niets doen! Ik realiseer me dat het alweer bijna een week geleden is dat ik wat van me heb laten horen. De sleur vreet je op. Opstaan om 8 uur (waarom?). Ik houd het dan niet meer in bed. Mijn eega kan tot tien uur blijven liggen. Ik zet thee en dek op het terras de tafel, houd me eerst bezig met pillen, meten en prikken en voordat je het weet zit je aan de koffie en ga je douchen. De eerste fietsers keren dan al terug van hun dagelijkse ronde. Wij zijn altijd de laatste, maar ja, wij zijn ook de oudsten, hebben alles al gezien en meegemaakt, dan hoeft het niet meer zo nodig.

Gisteren zijn we naar Carpentras geweest om boodschappen te doen. Een wegaansluiting met stoplicht zorgde voor oponthoud. Ze waren de bomen aan het snoeien. Waarom opeens dit stuk weg? De weg bij ons, voor de camping, is al lang niet meer gesnoeid! Het antwoord is simpel: dit wordt de route van de tour de France op dinsdag 22 juli, dan-is de Reus van de Provence terug van weg geweest! Na de start in Montpellier fietsen de coureurs 171,5 kilometer naar een finish op een van de meest mythische bergen uit de Tourgeschiedenis, onze Mont Ventoux!. In 2016 stond er ook een race van Montpellier naar de top van de Mont Ventoux op de planning. Door krachtige wind op de kale flanken van de slotklim werd de finish lager op de berg gelegd, bij Chalet Reynard. Het werd een gedenkwaardige ontknoping. Thomas De Gendt won vanuit de vlucht, maar dat wapenfeit is wat weggedrukt in de vergetelheid doordat geletruidrager Chris Froome na een crash eerst te voet en later op een te kleine fiets, koers zette naar de finish. Wij waren getuige op de televisie. Een stel Australiërs zijn toen te voet komen lopen vanaf Malaucène, omdat de route afgesloten was en ze zouden de doorkomst in Bedoin net missen. Ze zijn toen maar bij ons inde tuin blijven zitten en hebben onder het genot van een biertje de finish gezien. Daarna zijn ze de hele bergpas weer teruggelopen! Kijk, dat is liefde voor de sport!

Vijf jaar later in 2021 was de Tour terug op de Ventoux en joeg door onze achtertuin en weer was het feest voor een Belg. Wout van Aert beleefde zijn gouden dagen en hij won solo na een race die, na een dubbele beklimming van de Reus van de Provence, bergaf in Malaucène finishte

Dit keer is het parcours lang niet zo zwaar. Over zo goed als vlakke wegen fietsen de renners vanuit Montpellier naar Bédoin. Op die manier is de slotklim goed voor 15,7 kilometer buffelen tegen een gemiddelde stijging van 8,8%. In de eerste 10 kilometer, vanaf het Vlaamse café in Bedoin, voert de weg door het bos en dan, na Chalet Reynard, vlakt het even af, maar tegelijkertijd bereiken de coureurs dan de kale flanken waar de wind vrij spel heeft. In de laatste 1,5 kilometer richting de mast op de top, serveert de Mont Ventoux een gemiddelde stijging van bijna 10%. Dat ze dan bij aankomst niet dood meer vallen is en blijft voor mij een raadsel.

Ik hoop dat de weersomstandigheden gunstig zijn, want het kan behoorlijk spoken daarboven. Het kan zelfs nog vriezen als het even tegen zit.. Ms. Dieu (tja. zo heette hij echt: mijnheer God, voorzitter van de Wielerclub de Bédoin), deed mee aan de etappe voor amateurs een paar dagen voor de echte etappe. Toen ik hem aansprak, nadat hij het volbracht had, antwoordde hij, blauw en in bevroren toestand, met de medaille on zijn nek: "Nooit meer, dat nooit meer!" Ettelijke amateurs en deelnemers moesten naar het ziekenhuis in Carpentras

Op de dag zelf was het mistig tot het moment dat de karavaan Bedoin in reed: het klaarde op en het zonnetje begon te schijnen. Een uur na de finish kon je er geen hand voor ogen meer zien door de mist!

Ben benieuwd wat de weergoden er nu van maken.

Ms. Dieu .

Feesten! (11)

Als je het spektakel rond de Tour de France en de aandacht die er aan besteedt wordt, meemaakt dan denk je: “is er nog wel wat anders te doen in dat dorp?” Deze hechte gemeenschap van misschien 2000 inwoners wordt in de zomer opgerekt tot misschien 10.000 personen. Maar als de Tour voorbij komt dan staan er opeens 150.000 mensen in dat dorpje. Die s’ochtends allemaal stokbrood willen hebben. De camping is nu al volgeboekt. Als de Tour in de buurt komt draait iedereen in de toeristenbranche een topjaar!

Als er geen tour is, wat is er dan allemaal te doen? In principe vrij weinig. Alleen de markt is spectaculair en dan kun je over de hoofden lopen.

De enorme feesten die vroeger gehouden werden, de dansavonden met echte muziek op de markt, die zijn voorbij. Waar komen de dorpsbewoners wel nog voor uit hun huis?

Nou bijvoorbeeld het vieren van de zomerzonnenvende met onder andere: een mis, een processie, zang en het Sint-Jansvuur. De traditionele Sint-Jansvuren zijn stevig verankerd in het Provençaals erfgoed. En het bijbehorende dankgebruik ook! Op de avond van 24 juni, volgens een eeuwenoude gewoonte, trekt iedereen naar boven en wordt bij het vallen van de nacht een groot vreugdevuur ontstoken. En in Bedoin dus ook nog op de top van de Berg! In de verre verte moet het te zien zijn als het weer mee zit. Dit vuur brengt alle inwoners van het dorp samen. 24 Juni is de dag waarop de geboorte van de Johannes de Doper wordt herdacht. De profeet die de komst van een Messias aankondigde in de persoon van Jezus, die hij later zou dopen. De viering gaat zelfs terug naar een nog oudere traditie: het vieren van de zomerzonnenvende. Het vuur, dat van verre zichtbaar is, verenigt de gemeenschap en vormt al op zichzelf een indrukwekkend en feestelijk schouwspel. Volgens de traditie danst men rond het vuur. Het Fête de la Saint-Jean vindt samen met meerdere dorpen tegelijk plaats en is vrij toegankelijk.

Regelmatig vinden er ook grote toernooien voor jeu de boules plaats. Elk dorp heeft hier zijn eigen toernooi waarbij iedereen mee kan doen. In de kleine dorpjes is dat gewoon langs de weg of op de opritten en het terrein is vaak erg moeilijk. In Bedoin is dat op de officiële baan, dat speelt beter maar de tegenstanders zijn nog gewiekster en moeilijk te overwinnen. Het is de ervaring die telt en het is leuk om eens meegemaakt te hebben. Wij hebben, als camping, één keertje meegedaan en stonden als eerste weer buiten. Onze 'professionals' waren amateurs vergeleken bij die anderen, wij dropen af!

Als je veel en het hele jaar door wilt oefenen, dan kan dat tegenwoordig ook. Een revolutie in de jeux-de-boules-wereld waar nog maar weinig mensen van hebben gehoord. Pétanque of jeu de boules is de meest geliefde vrijetijdsbesteding én sport van de Provence! Het is nu verrijkt met de binnenbal. Een Provençaal Jean-Pierre Albertini heeft er 10 jaar over gedaan om hem te ontwikkelen: de zachte boules-bal waar je je geen buil aan kunt gooien. Gemaakt van soepel PVC, gevuld met microballetjes en op te pompen tot het juiste volume, in gewicht gelijk aan de klassieke boules-bal. Niet te verwarren overigens met de plastic strand/kinder-boules -ballen, want dit is het betere, échte werk. Voor toernooien in sporthallen of andere overdekte 'cercles de village'. Uitgebreid getest door erkende boules-clubs onder toezicht van de Fédération Française de Pétanque (NVF) en warm omarmd door de fameuze boules-fabrikanten als OBUT en La Boule Bleue. De ballen worden gezien als ideaal slecht-weer-trainingsmateriaal ter voorbereiding op de serieuze metalen-ballen-toernooien, zoals het EK en het WK. Want pétanque, zoals jeu-de-boules hier in het zuiden heet, is natuurlijk wel topsport.

En in principe voor buiten, in de zon, glaasje wijn of een biertje erbij, begeleidt door het getjirp van de 'sigale'.

Ah, de cigale, dat kleine wezentje dat de Provençaalse zomers vult met een symfonie van getjirp waar geen einde aan lijkt te komen. Als je ooit in de Provence bent geweest, weet je dat de cigale niet zomaar een insect is; het is een cultureel icoon, een verpersoonlijking van de zomer, en misschien wel de meest luidruchtige buur die je ooit zult hebben. Op dit moment is hij hier nog

niet gehoord, maar ik smacht naar het geluid. Dat zal in één of twee weken opeens beginnen en dan voelen we ons weer helemaal thuis.
Wat maakt de 'cigale' zo bijzonder?

Een wetenswaardigheid: alleen de mannelijke 'cigales' tjirpen. Jawel, het zijn de mannen die het territorium claimen en de vrouwtjes proberen te imponeren met een serenade die klinkt alsof je oude fiets gesmeerd moet worden. En waar komt dat geluid vandaan? Een cigale heeft speciale membranen, genaamd tymbalen, die ze razendsnel laten trillen. Het is een soort natuurkundige beatbox, maar dan zonder publiek dat vraagt om een 'bis'.

Het is het symbool van de Provence. In de Provence zie je de cigale overal: op serviezen, in souvenirwinkels en zelfs op deurknoppen. Haar populariteit komt niet alleen door haar muziek, maar ook door haar levensstijl. De cigale leeft jarenlang ondergronds (soms wel 17 jaar!) voordat ze eindelijk naar boven komt om ... slechts een paar weken, heftig, te leven. Wat een drama, zou je denken! Maar in die korte tijd haalt ze alles uit het leven: tjirpen, zonnebaden, en natuurlijk daten. Die 'cigale' herinnert je eraan om te genieten van het moment, hoe kort het ook mag duren. Keep it in mind!

(Vanochtend 20-06, hoorde ik de eerste cigale, Margaret hoort hem niet! Maar j, ik ben dan ook een mannetje, toch?)

Binnenpret. (12)

Ik luister hier veel naar een of andere podcast en bekijk Facebook. Volgens enkelen moet je verhuizen naar Instagram, maar daar weet ik me geen raad mee. Instagram is voor mij volkomen ondoorzichtig. Ik heb een account geopend en wat zie ik: alleen maar half blote narcistische jongens die gymnastiek oefeningen staan uit te voeren. Doet me er aan herinneren dat ik mijn simpele bewegingsoefeningen ook nog moet uitvoeren en daar heb ik sowieso de pest aan. Waarom ik die blote bast jongens allemaal voorgeschoteld krijg? Een blote meid zo ik leuker vinden. Het is me een raadsel!

Maar goed, meestal kijk ik op FB. Daar publiceert ik ook dit Bedoin Journaal en de rubriek voor de postzegelclub. Dat gaat me makkelijk af.

Soms bekijk ik wel eens wat filmpjes en heel soms zijn er heel grappige verhaaltjes bij.

Ik heb van mijn moeder een afwijking geërfd: als ik een bepaalde grap of mop hoor, kan die mij blijven triggeren. En dat kan leiden tot lachbuien die niet meer ophouden. Wij waren een keer op vakantie in Mol. Ja, in België, bij die atoom reactor. Mijn vader had de pest aan vakanties met de kinderen, dus bracht hij moeders en de kids ergens naar toe en ging dan weer lekker naar huis. Mijn moeder vertelde wel eens een mop. Dit keer ging het over een man die een veel te hoge stem had. Hij ging naar de dokter en die zei: "Ik kan er wel wat aan doen, we bouwen er gewoon een stuk aan bij 'je weet wel' en dan wordt je slem vanzelf lager!" Zo gezegd, zo gedaan. Mijn moeder vertelde verder: Ze gingen op vakantie naar het strand. De man ging zwemmen." En daar begon mijn moeder al te grinniken. Ze kon haar lachen bijna niet meer houden: "Opeens was daar een haai!"

1985.

Ha, ha! "De man riep": 'Help, help', (met lage stem) en toen met hoge stem: 'help, help, moeder, een ha!', ha, ha, ha! De tranen biggelden over haar wangen en ze kwam niet meer bij. Ik, als 10 jarige jongen begreep dat het iets met je pieleman te maken moest hebben maar snapte er verder helemaal niets van en mijn drie jaar jongere zusje al helemaal niet!

Vandaag geboerde ook zoiets toen ik FB bekeek. Er stond opeens een reclame voor 'erectiepillen' op. Waarom krijg ik die nu? Ik denk omdat mannen van mijn leeftijd wel eens problemen hebben met dat soort zaakjes. Ik heb met mijn huidige staat geen problemen maar ik dacht: "toch eens kijken wat de reacties zijn!" Iemand schreef: "bedrog!" hetgeen ik met hem eens ben. "Ga naar de dokter!" Maar er was ook iemand die de kip in één slag doodsloeg: Hij antwoordde: "Het werkt zo goed, dat als ik om de tafel ren, ik hem in mijn eigen reet kan steken". Smerige taal natuurlijk, maar zo komisch en resoluut! Elke keer als ik er aan denk barst ik in lachen uit en Margaret zit verbaasd

te kijken. Ik kon het niet of nauwelijks navertellen, want elke keer als ik bij de clou kwam moest ik zo hard lachen dat die clou in de lachbui verloren ging.

Heb ik ook wel eens als ik in bed lig en me een scène herinner. Ik zag een filmpje van een echtpaar, waarvan de man al in bed lag met de rug naar zijn vrouw gekeerd. Deze stond op het punt stond om het bed in te stappen. Zij, stopte een elektronische vliegenmepper in haar onderbroek, zo'n knetterding, zo'n elektronisch tennisracket, weetje wel!

Waar is dat nou voor nodig? Zij stapte ook in bed met haar rug naar hem toe . Daarna draaide de man zich om en probeerde haar van achter te pakken. Het knetterde geweldig en de man stoof onder de dekens vandaan en sprong een gat van 2 meter in de lucht. Toen ik dat weer voor mijn geest haalde kreeg ik ter plekke in bed, een onophoudelijke lachbui en vroeg mijn vrouw verbaasd: "is er wat ?"

Lachen hoeft niet duur te zijn!

Graven in het verleden (13).

Bij het schrijven van mijn stukjes probeer ik altijd een passende foto te vinden. Liefst ene die ik zelf gemaakt heb. Ook maken andere mensen soms die foto voor mij, zoals goede vriend Hans, die er dit seizoen, door omstandigheden, niet bij is. Hij bezoekt altijd fanatiek de start en de finish van de wielervedstrijden en dat komt mij goed uit, dan hoef ik er niet bij te zijn om wat 'plakken te trekken', zoals onze Belgische vrienden plachten te zeggen.

Ik ben wat aan het 'scrollen' in mijn map 'afbeeldingen' en dan zie je opeens foto's die je allang vergeten was. Hoe de boerenhof van de camping er vroeger uitzag, zonder 'Berlijnse muur'. En de toegangspoort die toen, wel, elke avond op slot gedaan werd.

De herinneringen komen boven drijven. Ik heb ze ook proberen vast te houden in mijn schrijfsels, maar die zijn al weer zo lang geleden gemaakt dat ik ze zelf alweer vergeten ben. De spil in al die verhalen was Ms. Romanini, de camping eigenaar van weleer. Hij en zijn vrouw bestierden de camping, naast zijn wijnvelden en volharde ook nog eens in zijn eigenlijke beroep: vrachtwagenchauffeur. Zij deden dat met charme en flair op de 'Franse' wijze. Toezicht was niet nodig: hij zette gewoon een blauw Renaultje 4 met nagemaakt politie kenteken voor de ingang en geen insluiper durfde het terrein op. Je werd bij de receptie (keuken) ontvangen met een Psstis, ook als je hem niet dronk, hij wel! Zijn vrouw was zakelijker en hield de verkoop van de ijsjes in de gaten, want bij grote hitte had 'de Ouwe' zo'n medelijden met de kindertjes dat hij de ijsjes weggaf in plaats van verkocht. De camping was voor hen een plezier en geen noodzaak. Een bijverdienste dus. Maar, om nu te zeggen dat ze het makkelijk en plezierig hadden... Hun enige zoon was overleden na een auto-ongeluk en madame was vaak nukkig en fel 'blauwe knoop'. De schil was hard maar de kern was zacht! Hij completeerde haar met een ongelofelijke levenslust. Een goede vergetelijke combinatie, die twee.

Een van de leukste foto's die ik vond is die van de bokaal waarvoor gespeeld werd bij het jeu de boules op de binnenhof. Monsieur Romanini gaf altijd de aanzet hij keek om de hoek van de keuken en in een mum van tijd waren er twee of meer groepen aan het spelen. Daarbij werd niet of nauwelijks gedronken, men was al min of meer aangeschoten wanneer het spel begon. Het geheel was immers avondvullend. Het startte om half acht, na het eten dat toen altijd met een grote wijnconsumptie vooraf en tijdens het diner, gepaard ging. Niemand keek 's avonds naar de Tv, de Tour keken ze 's middags, dat paste goed bij de siësta. Soms, duurde de boules- partijen zo lang dat het licht aangemaakt moest worden. Het licht: dat was een kabeltje met peertjes met verschillende kleuren, van boom tot boom, waarvan menig peertje kapot was ge-tireerd. Niemand klaagde over geluidsoverlast, de oudere vrouwen die keken vanaf een bankje mee en becommentarieerden de spelers die hun uiterste best deden om een goed figuur te slaan. Voor velen was dat het enige waarin ze goed waren en waarmee ze konden uitblinken. Zelfs als ze zo zat waren als een Maleier. Bruno speelde ooit, opeens, zo slecht dat iedereen zich afvroeg wat er aan de hand was. Het bleek dat hij nog niets gedronken had en na een snel glas speelde hij weer

de sterren van de hemel. Hij was de kampioen van Parijs! Voor de rest werkeloos en afgekeurd.

Toch wonnen we ook wel eens van hem. Ms. Romanini had altijd de lachers in het publiek op zijn hand. Hij volgde een vast protocol Hij bukte zich, ging vervolgens door zijn knieën, zoals je op het beeldje, de bokaal, goed kunt zien. Greep vervolgens tussen zijn broekspijpen met zijn linkerhand

om zijn eigen ballen op hun plek te houden en gooide dan met rechts, met afwisselend resultaat, maar hij had daardoor altijd succes bij het aanwezige vrouwelijke publiek. Men speelde dan tot het einde, 13 punten, waarbij iedereen ook de andere partij ,intensief volgde. Dan werd er geroepen "remise". Of ,speelden de winnaars en de verliezers tegen elkaar. Meestal tot zo'n uur of tien en dan ging iedereen naar zijn eigen tent of caravan om daar te genieten van een drankje en om elf uur was het stil afgezien van enig gesnurk!

Dat is 'the French way'!

En, als het nog niet stil was, dan kreeg je Mdm Romanini op je tentdak en geloof maar dat het daarna wél stil was. De tijden veranderen, iedere tijd heeft zijn eigen 'voor en tegens'. Ik denk graag aan die oude tijden terug

.Hitte! (14)

Het is te heet om wat te doen. 's Ochtens gaat het nog wel, maar 's middag kruip ik voor de ventilator en houd me bezig met het bekijken van FB en blijf schrijven. Door mijn medicatie heb ik problemen, letterlijk (sch...) problemen. Dan verlies je veel vocht, dus drink ik ook veel water aangezien bier er (bijna) niet meer bij is. Het is canicula time. Dat wil zeggen de : 'hondsdagen' ! De temperatuur komt 's 'nachts niet meer onder de twintig graden. Die hitte overdag is verlammend, maar het idee: "Kom we gaan weer naar huis!", is idioot want bij ons is het warmer en de luchtvochtig is hoger, dus is het benauwder, hier is het veel droger!

De camping zit nu in een soort van 'interbellum'. De op koopjes beluste (Hollandse) voorjaars gasten zijn vertrokken en nu is het wachten op begin van de vakanties. Binnenkort zit de hele camping weer vol, immers de Tour komt langs. Dus dit wordt voor de eigenaar een goed jaar.

's Avonds is het paradijselijk. Je moet jezelf dwingen om het bed op te zoeken. Je zit in je blote bast tot twaalf uur op de veranda en het is goddelijk stil. Ik luister naar een podcast. Maarten van Rossem vertelt over zijn favoriete schilder : Carravagio Vaag herinner ik me zijn schilderijen en ik heb eigenlijk geen zin om ze op Google te zoeken. Zijn betogen zijn heerlijk rust gevend en vaak ben ik het met hem en zijn betogen eens. Behalve wat hij zegt over Rutte. Ik denk dat Rutte, ooit leraar aan het vmbo, zich wonderlijk aangepast heeft aan het kleuterniveau van de Amerikaanse President. Dat heeft tot overeenstemming geleid onder de kleuters maar alleen voor zolang het 't waard is, je weet bij kleuters immers nooit. Als er een God bestaat dan moet hij die idioot voor een tribunaal slepen onder de beschuldiging van hoogverraad. Hem veroordelen tot branden in de hel in alle eeuwigheid, hetgeen onze kleuter zal ervaren als een topprestatie en hij zal de Heer hoofdschuddend achterlaten.

Als ik eenmaal in bed lig neemt de slaap het over en ik hoor amper hoe een onweer ontstaat en ook weer als een nachtkaaars uitgaat. Het heeft zelfs gedruppeld hoor ik 's ochtend van mijn vrouw die zich verplicht voelde het bed uit te gaan om de ramen op een kier te zetten. Tien druppels en meteen slaat de paniek toe.

Die paniek was er al voor dat we naar bed gingen. Er zat een spin , binnen voor de deur. Dus, een lawaai, alsof het een brandbom was die er uitgegooid moest worden. Alleen, door mijn slechte ogen, zag ik het beest niet en dat betekende zijn wisse einde want Margaret heeft het arme dier geplet. En hij was op weg naar de uitgang! Vermorzeld!

Zoals gewoonlijk dus een hoop heisa voor het naar bed gaan, je rakt er na vijftig jaar aan gewend. Gelukkig zaten er geen vliegen in de slaapkamer, want dan is de hel los! Cool. als je dan de vliegenmepper. waarvan we er tien hebben, niet kunt vinden.

Gisteren hebben we Jeux de Boules gespeeld met 7 man. Ik en Margaret wisselden elkaar af, want ik heb zo'n pijn in mijn voeten, dat het onaangenaam wordt. Er zullen een hele hoop schoenzolen aangepast moeten worden bij terugkomst. Gelukkig zijn alle wondjes dicht en genezen .maar door de hitte en die elastische sokken zitten er blijkbaar een par botjes in de knel en kan ik nauwelijks lopen vooral niet op ongelijke grond. Het is net of je op een Legoblokje trapt!

Margret en ik eindigden bij dit toernooi gezellig samen op de laatste plats en mijn vriend Patrick heeft de beker gewonnen.

Ik ken Patrick eigenlijk al heel lang, zeker twintig jaar, maar het heeft even geduurd voordat ik hem, mij weer voor de geest kon halen, nadat ik hem het laatst zo'n vijf jaar geleden heb gezien. Hij stond er altijd met een caravannetje met voortent aan de overzijde en altijd eigenlijk heel rustig en teruggetrokken en in het voorjaar. Uiteraard fietser en hondenbezitter, ook nu wordt hij begeleidt door een heerlijke oude Golden Retreiver: met de naam Lola. Hij heeft altijd gewerkt in het Palace Theater in Cannes. Je weet wel het theater waar de filmprijzen uitgereikt worden. Hij is sinds een jaar of vier gepensioneerd en is in zijn mogelijkheden beperkt omdat zijn vrouw ziek is en begeleiding nodig heeft. Dus kan hij, omdat zijn dochter even zijn taken overneemt, er een paar dagen tussenuit en dan gaat hij naar Bedoin om te fietsen en te boulen. Hij is een soort van 'natuurfilosoof'. Hij bekijkt alles op zijn dooie akkertje en gaat zijn eigen weg. Hij is onafscheidelijk van zijn heerlijke hond die steeds maar achter hem aan sjokt. Een fantastisch koppel. Hij speelt geweldig Jeu de Boules en wint deze keer de bokaal. Meester Evert heeft even zijn meerdere gezien.

Patrick speelde mee en is daarna weer vertrokken om voor zijn vrouw te gaan zorgen. Ik heb hem wel nog een drankje kunnen aansmeren. Geweldige vent, die Patrick!

Zo gaat het leven op de camping: alsmaar door, mensen komen en gaan, net als in het echte leven.⁹

Het De omslag (15),

Jeetje wat was het heet. Tegen de 38 graden. Mijn voeten protesteerden en ik heb het toernooi veld bij het Jeu de boules, moeten verlaten. Mijn elastische sokken knelden mijn voeten af en daardoor, zoals ik al eerder zei, zit er een botje dwars en kan ik bijna niet meer lopen. Het Lego-steentjes effect. Ik heb samen met Danny, die nooit mee doet vanwege zijn schouder, toegekeken hoe het afliep. De groep was klein en Margaret verving mij, we eindigden gebroederlijk samen op de laatste (zevende) plaats. Het gevolg was wel dat ik na afloop ietwat teveel witte wijn dronk en tamelijk instabiel naar onze woonstee zwalkte. Moet kunnen voor een keertje.

Naast het jeu de boules gebeuren staat nu een kiosk die het bier verkoopt aan de zwemgasten. Er heest een entente cordiale en voorlopig is iedereen tevreden.

De speelvelden liggen vrijwel allemaal in de schaduw, dus het is goed toeven daar onder, achter mijn huisje. Evert suggereerde nog om een liftje te maken zodat ik rechtstreeks naar beneden kan komen, maar die suggestie zal ook anderen uitnodigen en omdat mensen altijd de kortste weg nemen, zou dat een probleem worden. Die 50 meter kan ik nog wel lopen.

De uitzichten die je bij dit weertype hebt zijn vaak fenomenaal. Je krijgt er geen genoeg van. De foto die ik hierbij zet, heb ik hoogstwaarschijnlijk al tig keer genomen maar het blijft adembenemend. Ik moest wachten, in de schaduw, voor de supermarkt en kon het niet laten: die geweldige berg, de blauwe lucht en vooral dat torentje van de kapel! Wat kunnen de uitzichten toch mooi en typerend zijn hier in de Provence. Ik hou van dit land.

We organiseerden een 'apéro' met de enige overgebleven huisjeseigenaren die nu aanwezig zijn, Jean-Philippe en Martine. Het is een oefensessie, want je moet als buitenlander het concept in de vingers krijgen. Het koud houden van de drankjes is een probleem want zelfs onze grote ijskast haalt het niet helemaal. Maar Margaret heeft goed afgekeken hoe je van een borrel een apéro (avond eten) kunt maken, want dat is wat er eigenlijk gebeurt met zo'n 'apéro'. Wat chipjes en nootjes vooraf, dan enige toastjes met tapenade. Vervolgens wordt de grill aangezet en komen stokjes met gemarineerde varkenshaas in de kijker. Dit was een grandioos succes omdat Margaret

de marinade vanuit Nederland meegebracht had, de bekende Indische BBQ marinade van Conimex. Onze Franse gasten waren verrukt van het resultaat. Dan nog een beignet bij de koffie en de kaas zijn we helaas vergeten, zo vol zaten we. Daarbij werd aanvankelijk enig bier gedronken, tegen de dorst. De dames dronken een Viognier, een fruitige witte wijn, gekoeld uiteraard. De stemming kwam er goed in en de discussie ook. Alleen de uitwerking van de kleine hoeveelheid alcohol op mij, deed me een beetje het overzicht verliezen en dus haalde ik wat feiten, in het Frans, door elkaar. Op het einde van de avond dacht ik te begrijpen dat Philippe de volgende dag naar het Isle de Réunion, ja die hebben ook eigen postzegels(!), zou gaan om daar de speciale worstjes van zijn schoonbroer te gaan proeven. Leek mij enigszins onlogisch want Réunion ligt tenslotte in de Indische Oceaan. "Ja, daar komt mijn schoonbroer ook vandaan!" bevestigde hij mij verbijsterend. Ik was in het gealcoholiseerde Frans, even de weg kwijt. De volgende dag vertelde hij, dat ze naar het plaatsje Iles de la Sorgue waren geweest en daar heerlijke worstjes hebben gegeten die zijn schoonbroer, die inderdaad uit La Réunion (dat inderdaad ook eigen postzegels uitgeeft) komt, ook kon maken. Het is allemaal gecompliceerd hier in het Frans in Zuid-Frankrijk, maar wel ontzettend gezellig.

Margaret was opgelucht en voldaan dat haar apéro de goedkeuring kon weg dragen van onze gasten en van mij uiteraard!.

De volgende dagen waren stille, bloedhete dagen. Daarbij werd het ook nog steeds benauwder. Je verlangt naar het eindoordeel in de vorm van een fiks onweer. De mieren werden onrustig en kwamen uit hun holletjes. De vliegen namen opeens in aantal toe. En eindelijk begon de lucht te betrekken. Na het avondeten barstte er een onweer los dat ongekend spectaculair was. Ik heb de veranda moeten verlaten want ondanks de overkapping werd ik helemaal nat. Ik trok mij terug in mijn kamertje en liet Gods water maar over Gods land stromen. Het kwam met bakken uit de

lucht. Bij Margaret sloeg de paniek weer even toe toen het water door de voordeur kwam en er werd vlug een dweil neergelegd. Er was een inslag in de buurt gevolgd door een hoop gekraak. Dat moet dichtbij zijn geweest. Maar wonder boven wonder bleef het licht aan en de Wifi functioneerde gewoon. Wonderen zijn de wereld nog niet uit. Op de beneden camping is de stroom wel uitgevallen maar het bleek dat er water in een elektriciteitskast is binnengedrongen en kortsluiting heeft veroorzaakt.

Toen ik 's ochtends opstond en de deur opengooide, was het terras nog vochtig maar de grond was alweer droog. Het zonnetje scheen en het was alweer lekker warm. Wat een land hè!

De veldslag rond het bed! (16)

Dit jaar valt de overlast van allerlei dieren en diertjes mee. De stroom mieren is snel gestopt nadat we rond he huisje mierenpoeder hebben gestrooid. Zal wel fnuikend voor het milieu zijn maar een leger mieren in je bed is ook niet leuk.

De vliegen zijn beheersbaar, behalve net nadat er schapen in de wei achter de camping hadden gestaan, toen nam het aantal vliegen opeens hmasaal toe. De relatie uitwerpselen en vliegen is bekend en alle vliegenvallen die de chef er had opgehangen konden niet verhinderen dat er een tsunami aan vliegen ontstond. He weer was er ook wel na, die hitte versnelt alle ontwikkelingen bij de insecten. Lang leve de natuur

!

De vliegen molentjes helpen enorm bij het eten. Maar je moet oppassen want als je de vork in je mond steekt heb je kans dat je een tik krijgt van de molenwiek.

Toen de temperatuur begon te stijgen werden de mieren ook actiever en ze begonnen zich te roeren. Eerst een enkele mier op het keukenblad en in de wastafel. Hoe ze daarin komen is mij een raadsel. Dan ontdekt Margaret kleine zwarte bolletjes op het beddenlaken. Nadat ze het schoongemaakt heeft zitten ze er weer binnen de kortst mogelijke tijd. Ze liggen recht onder de slaapkamer lamp die wij zelden gebruiken. Eerste conclusie: die bolletjes komen uit die lamp. Lamp moet er af!. De sterke man moest het maar even doen. Er was in die lampenkap geen beweging te krijgen. Die kap zit muurvast. Toch bleven de bolletjes komen. In de zijwand zit een ventilatie rooster met vrij grote openingen. Door het gewee klaag van M. gedwongen, ging ik nadenken en kwam tot de conclusie dat die bolletjes, vooral tijdens de Mistral, die regelrecht op dat ventilatie rooster staat, op het beddenlaken belanden. Maar eerst even kijken wat die bolletjes eigenlijk zijn. Mee de loop van mijn telefoon bekijk ik ze en kom tot de conclusie dat het gemummificeerde en af en toe beschimmelde dooie mieren zijn

Dat gat moet dicht, maar dat kan niet zomaar. Die roosters zitten er niet voor niets! Er moet gaas tussen. Oh simpel, je schroeft het rooster er af, klemt er een stuk gaas tssen en klaar is Kees!

De volgende dag gaan we aan de slag. Margaret gaat het doen, want ik zie het niet meer zo goed. Waar is een schroevendraaier? Vroeger wist ik alles te vinden maar nu! Na een half uur zoeken vinden we eindelijk een schroevendraaier. Margaret zal de operatie uitvoeren aangezien ik een slechte balans heb. Ze klimt op het bed krijgt het rooster makkelijk los, maar het gaas wil alle kanten op, behalve de goeie kant. Met behulp van crêpe band is het eindelijk gelukt om het gaas op zijn plaats te houden, vind ze de schroefgaten niet meer. Half op het krukje en half op het bed, kiept ze bij de volgende poging pardoes om en valt gelukkig languit op het bed. Na een uurtje proberen zijn eindelijk alle schroefgaten gevonden, ondanks de weerstad die het gaas biedt om zich te laten doorboren, is het gelukt. 'Operatie overload' is gelukt in 'slechts' anderhalf uur tijd en zonder breuken. Vroeger had ik het alleen in tien minuten geklaard.

Nu word met spanning gekeken of er nieuwe bolletjes op het laken verschijnen en heb ik 's avonds in bed och juk aan mijn benen. Om zeker te zijn dat het niet uit de lamp komt proberen we die toch maar open te krijgen. Evert, toevallig aanwezig, zegt, mag ik het eens proberen. Tot mijn grote vreugde en tevens ook verdriet, krijgt ook hij de lampenkap, met geen mogelijkheid los. Dus het ligt niet alleen aan mij, toch?

Mieren leveren veel problemen op. Ze gebruiken onze waslijnen als snelweg. Als M. de was ophangt moet ze eerst een leger mieren van de lijn afschuiven. Wanneer ze de was eraf haalt is ze n paar keer gebeten en ook nog eens op onheuse plekken. Die verdomde mieren toch! (Ik dacht dat het een vreugde dansje was omdat de was droog was! Domme jongen toch)

De natuur is wreed!

Een dag uit het leven van een diabeet. (17)

Vandaag, 15 juli kom ik 's ochtends tot de ontdekking dat ik een doos injectienaaldjes te weinig heb meegenomen. Ik leefde in de overtuiging dat ik 4 dozen had ingepakt maar dat blijken er maar 3 te zijn.

Paniek natuurlijk! Ik heb een enorme spuitangst en met gewone naalden kan ik niet overweg. Je vraagt je af hoe je het 60 jaar hebt volgehouden. Deze naaldjes zijn zgn. 'double shield' priknaaldjes, je ziet de naald niet en je voelt hem alleen maar af en toe. Het angstzweet breekt me uit als ik er aan denk dat ik gewone insuline prik naaldjes moet gaan gebruiken. Maar, ze zullen deze naaldjes zeker wel bij de apotheek hebben, toch? Na het douchen gaan we naar het dorp met de deksel van de laatste doos. Daar worden meteen een hoop vragen gesteld, hoeveel millimeter etc. Welke insulinepen gebruikt u. Ik, simpele, dacht: het merk zegt genoeg maar weer buiten de waard gerekend. Ze kennen het systeem niet en ze zeggen dat het in Frankrijk niet

bestaat. Daar sta je dan. Leven ze hier nog in de Middeleeuwen? Zetten ze op de verpakking de gebruiksaanwijzing in het Frans, voor de lol?

Goed ,voor alle zekerheid een doos ordinaire ouderwetse naaldjes meegenomen, voor het geval dat. War te doen? Thuis, onder de gangkast ligt een grote kartonnen doos met 12 dozen naaldjes erin. Onze onderbuurvrouw gebeld, die in afwezigheid van onze zoon, het huis beheerd. Zij gaat kijken en vindt alles op de aangewezen plaats. Wij vragen haar om per expresse twee dozen op te sturen . Maar waar is een verzendplek ? We zoeken het uit op het internet en vinden een adres in Valkenburg. Zij is bereid om er naar toe te gaan en de twee dozen per expresse op te sturen. Tijdsduur: 1 tot 4 dagen. Dn kom ik net twee dagen te kort. Verdorie, wat ben ik een sufferd om een doos te laten staan. Gelukkig hebben wij een fantastische buurvrouw. We besluiten toch om morgen naar de grote apotheek te gaan in Carpentras, misschien hebben ze daar mijn favoriete merk wel. De pakketbezorging wordt zwaar in de weg gezeten door de doorkomst van de Tour de France na het weekend en in Frankrijk gaat sowieso alles al enigszins vertraagd.

Door de reeks van telefonades zijn de gamba's, op de grill, tamelijk taai geworden. We spoelen het dan maar weg met witte wijn. Ik ben vermoeid door al dat gedoe en ga een middag dutje doen. Opeens gaat mijn glucose scanner af. Alarm! Hoe kan dat nou? Ik heb net gegeten. Dus neem ik maar twee glucose tabletten om geen risico te lopen. Na een uurtje word ik weer wakker en kijk eens op mijn glucose meter. Die geeft alleen maar 'LO' aan. Veel te laag, je zou al dood moeten zijn. De sensor zit nog vastgeplakt, op mijn arm en ik moet het nu via die vervelende vingerprik gaan controleren. Deze geeft aan dat de glucosestand 14,5 is, veel te hoog dus. Natuurlijk, ik heb net een blikje Cola achterover geslagen. Het meest probate middel als je laag zit. Per glas 7 suikerklontjes. Dan gaat het snel. Conclusie de glucose censor is kapot. Meteen maar een nieuwe gezet. Deze functioneert na een uur zoals gewenst. De oude lijkt niet goed bestand te zijn geweest tegen de hoge temperaturen waardoor hij snel losgelaten heeft. Ik draag die sensor aan de binnenkant van mijn bovenarm, dat vermindert het risico .dat je bij het verlaten van het woon Mobil tegen de deurrand dreunt, de deuren zijn tamelijk smal!. Zo heb ik jaren geleden, menige sensor verloren en niemand heeft gezegd dat je hem ook op de binnenkant van je arm kunt dragen. Zelf ontdekken! Maar nu heeft deze sensor het toch te vroeg opgegeven.

Elk jaar is het prijs. Ik sleep een halve apotheek (zie foto!) mee en dan is het risico groot dat je je vergist en iets vergeet. Uniformiteit en duidelijkheid is zoek in de apothekerswereld! Alle verpakkingen zijn totaal anders Je wordt er bijna nog zieker van. Ik moet mijn pillen, die ik normaliter in een strip krijg aangeleverd, nu zelf uittellen want ze geven geen blisters voor 3 maanden mee. De ene pil-verpakking heeft strips van tien, de ander van 12 of nog anders. Je moet tellen als een meikever en dan vergis je je gemakkelijk. Dit jaar geen pillen tekort maar een tekort aan naaldjes, dus!

Na het avondeten vraag ik me af of ik in een noodgeval een injectienaaldje twee keer zou kunnen gebruiken.

Als ik naar bed ga is mijn suikerniveau weer normaal, ik heb goed gegeten en ik prik mijn nacht insuline. De hoeveelheid pas ik aan om zonder problemen de nacht door te komen. Het ziet er goed uit. Helaas pindakaas! Om half drie gaat het scanneralarm weer af en sta ik midden in de nacht een stuk brood te eten.

Geen paniek we zien het wel, je

raakt overal aan gewend.

Zo maar een willekeurige dag uit het leven van een diabeet type 1 op vakantie. "D'r is ummer get!"

De totale chaos. (18)

Margaret klaagde over het feit dat het zo stil was. Nu, ze wordt op haar wenken bediend. Bedoin loopt snel vol, voller kan het niet. De campers staan ;links en rechts op het terrein en er komen er nog steeds bij omdat de politie de weg naar de top en tevens finish van de etappe in de Tour afgesloten heeft. Het staat er ook al helemaal vol met Campers. Zelfs de dag voor de etappe is het al loeidruk daarboven op de top. (zie foto).

Er arriveren hier vier campers, Engelsen die dachten toch nog naar boven te kunnen. Nu komt de chef aan ons vragen of de buurman dit weekend nog komt. Hij weet het niet. Een telefoontje zou voldoende zijn, maar op dat idee komt hij niet! De 'brocantiers', zoals onze burens genoemd worden, zijn stokoud en er zijn geen rommelmarkten, dus wij veronderstellen dat ze niet zullen komen, maar het blijft gissen. Alle plekken staan al vol. Er is altijd nog wat te regelen, hier in de Provence. De camping is voller dan vol en wij vragen ons echt af of het zin heeft naar de markt te gaan. Ik heb immers een parkeerplaats nodig en die zal moeilijk te krijgen zijn, zelfs met een invaliden kaart. We zullen zien hoe het loopt. (Margaret, die vandaag naar de supermarkt ging, bericht dat de hele weg tot St. Pierre al helemaal vol staat met geparkeerde campers en auto's). De gezamenlijke pizza, vandaag, bij John de Fietser is afgezegd omdat er voortduren een dreiging is van onweer. Het is 'lourd' dat betekent drukkend. Het onweer komt er wel maar is zeer lokaal, 's nachts, en de regen valt mee.

Ik hoop voor de fietsers die deelnemen aan de tour dat de Mont Ventoux zich aan de afspraken houdt en hen de gelegenheid biedt om fatsoenlijk te finishen a.s. dinsdag.

Hoe is de situatie op de camping. De chef heeft zijn machtswoord uitgesproken en Evert heeft met zijn business plaats moeten maken voor hem. Dat betekent voor ons, wel een getapt biertje. Weliswaar tegen een dubbele prijs, maar voor de afwisseling is het toch ook lekkerder. Verder is het Jeux de Boules, dat nu door de chef opgestart wordt, gestart op de ouderwetse Franse manier, hetgeen ook zijn charmes heeft. Gewoon teams vormen en dan tegen elkaar spelen en dan de winnaars tegen de winnaars en de verliezers tegen de verliezers. Of gewoon twee groepen tegen elkaar en daarna een revanche. Best leuk eigenlijk. Ik speel opeens veel beter, hoe komt dat nu? Inbeelding? Geen prestatiedwang?

Ik zit hier voor mij lol en wil dat ook graag zo houden. De after-party is ook best gezellig. Het is beslist géén achteruitgang.

Hoe is het afgelopen met mijn naaldjes? Dat vragen mijn lezers. Nu, wij zijn naar de apotheek in Carpentras gegaan en daar kenden ze wel het gebruik van een telefoon. Na een half uurtje zijn de naalden besteld en kan Margarit ze de volgende dag (vrijdag) ophalen. De spoed bestelling vanuit

Nederland is nu, dinsdag, nog steeds niet gearriveerd dus ik zou aardig in de problemen zijn gekomen, als wij deze noodstap niet hadden gemaakt. Voor de volgende dagen vrees ik, voor wat betreft mijn pakketje, ook het ergste, immers maandag is het markt en dinsdag komt de Tour door, dus dat betekent vertraging. Tot zover het vertrouwen in de Post. Eén tot vier dagen zeiden ze in Valkenburg, dat wordt minimaal het dubbele!

Vanochtend brak het slangetje van mijn hoorapparaat. Ik moest het hoortoestel schoon maken en toen brak het verbindingsstukje af. Dedjuu! Ummer get. Hoe nu? Dan maar verder met één hoortoestel. Ik herinner mij dat ik verschillend schoonmaak draadjes in pastis zakjes heb gestopt en daarbij ook oude oor blokjes heb meegenomen. Ik vind er een probeer die vast te maken. Hopeloos, ze passen niet en ik zie het ook niet., zo'n prutswerk! Op het gevoel dus. Ik rommel wat in het etuitje en vind nog oudere exemplaren. Die passen wel en ik ben een gelukkig mens! Een dovemans hand (oor) is snel gevuld, zullen we maar zeggen. Kan ik tenminste Margret goed verstaan als zij mij voorziet van wijze raadgevingen en aanwijzingen. Ze moet en engelengeduld hebben, maar ze is toch ook lief. Elke dag vind ik een momentje waarop ik haar bewonder. Niet te vaak maar toch elke dag. Ik lees in de Volkskrant verhalen over stellen, die nog steeds smoorverliefd zijn. Maar dat houdt je geen 54 jaar vol. Maar als je elke dag de moed opbrengt om te denken: "wat een prachtmeid, die het toch maar volhoudt met zo'n hopeloos geval, als ikke," dan zit het wel goed. Ik moet ogenblikkelijk denken aan het verhaal van onze kennismaking. Maar dat is voor een andere keer!

We genieten van ons terras bestaan en van het heerlijke weer. We genieten van het eenvoudige glaasje wijn en vinden de contacten met de Franse burens overweldigend. Wat wil je nog meer? Ondertussen is de camping helemaal vol en is er genoeg te zien. Het gesleep met elektriciteitskabels naar niet functionerende electro-palen, is een gebeurtenis die totaal vermaak betekent. En de chef rent er maar tussendoor. Van het plant bewateren tot de bevoorrading van zijn kiosk. Gisteren zat hij op zijn hurken bij een huisje en repareerde de airco. Hij moet van alle markten thuis zijn en ik heb respect voor zijn inzet. Gelukkig is dat respect wederzijds. Ik hoop dat er geen gekke dingen gebeuren dezer dagen en dat woensdag het hele theater weer voorbij is zonder ongelukken.

De tour: Vol verwachting klopt ons hart! (19)

Op maandagmiddag gaan we, zoals de gewoonte geworden is, jeux de boules spelen. Enige vorm van sport moet kunnen. Maar nu staan er tafels, gedekt, klaar naast de baan, met drankjes en hapjes. Zou het vanmiddag dan toch gratis zijn? De chef zegt: “het is voor de nieuwe cliënten, maar jullie zijn ook welkom.”. Toch leuk, dat hij zijn klanten die er al tientallen jaren komen, niet vergeet, of toch?

We starten met het jeux de Boules. Bernbard maak twee keer twee groepen met kleine briefjes, en we spelen om de eer. De tweede ronde is dan gewoon: de verliezers tegen de verliezers en de winnaars tegen de winnaars.

Ik speel met Jean-Philippe. Hij is een geweldige vent. Altijd rustig maar vol met humor wanneer je aansluiting vindt. Zo ook nu. Hij zegt: “Jij bent de koning”! Blijkbaar vinden ze dat ik heel goed speel! Ik zeg “Nou, nou, zo goed speel ik nu ook weer niet!” Nee”, zegt hij: “Jij bent de koning,” Ik zeg: “Oké, de koning ben ik en na mij de zondvloed!” “Dat was Louis de zestiende”, zegt hij! Hij vervolgd in zijn Frenghels: : “you are the King-uh!” en daarna: “and I am the Kong-uh!” We lachen ons slap! Sindsdien is het ’s ochtends: “Bonjour monsieur King-uh, Bonjour monsieur Kong-uh!” Heerlijk dat soort simpele humor.

Ik was ooit reisleader van een groep in Egypte. Ik werd bijgestaan door een gids met de naam Ahmed. Hij sprak voortreffelijk Oxford-Engels en wist alles over zijn land. Hij was, bij gebrek aan beter dan maar gids geworden en vond het leuk om met deze jonge mensen rond te reizen. Hij had ook zo’n gevoel voor taal-humor. We waren toen erg enthousiast over Peter Sellers en de films van ‘the Pink Panther’. Er is die scene ,waarin hij de lounge van een Zwitsers hotel betreedt en vraagt: “do you have a pheune?”.De portier, een echte typische Zwitserse sukkel, ontkent. Vervolgens wordt hij aangevallen door een klein hondje dat van niemand blijkt te zijn maar toch in de lounge aanwezig is. Een scene om je te bescheuren. Bij het ophalen van die herinnering kwamen we

allebei bijna niet meer bij van het lachen. Resultaat: Ik hoefde hem maar aan te kijken met een schalkse blik en te vragen: “Do you have a pheune?” en we barsten in lachen uit. En wisten precies op welke golflengte we zaten. Heerlijk hoe men over simpele zaken zo’n plezier kan hebben De ontvangst! We genieten van de hapjes , de paté en croûte’, en de ‘stront in de hutten” als je de benaming voor pinda’s : ‘caccahuets’ letterlijk uit het Frans vertaald. Al vlug is de wijn op maar er wordt bij gehaald. Het plein bij het zwembad is helemaal vol met mensen en er wordt stevig gedronken en tegelijk ook ‘jeux de boules’ gespeeld

Na afloop van het toernooitje , waarbij ik en mijn team samen met Jean-Philippe en nog iemand, worden gebrandmerkt als winnaars, wordt het pas echt gezellig en gaan Margaret en ik bij de Franse groep zitten. Wij bestellen als hapje voor de apéro gezamenlijk, twee pizza’s en na een paar

stukjes heb ik mijn avondeten alweer binnen. Die pizza’s zijn caloriebommen, zo heb ik gisteren gemerkt want ik heb aardig wat insuline moeten bij pompen om mijn suikergehalte weer omlaag te krijgen. Dus, nu beperk ik mij tot enkele stukjes. De anderen gaan daarna nog avond eten, ik heb genoeg. Ik kom, als de Fransen zich terugtrekken in gesprek met Marja. Haar man is vandaag de Mont Ventoux opgegaan en hij wil mij wel van enige foto’s voorzien vanwege mijn stukje van gisteren. Zij woont ergens in Groningen, heeft een geweldig karakter, open en respectvol. Extrovert tot en met. Geweldige vrouw! Prachtige mensen tref je toch bij zo’n gelegenheid. Ik drink intussen maar gewoon het getapte bier tegen de prijs van 2 euro. Prima toch. Om half negen keren we terug naar ons home. Een geslaagde middag!

De rust is snel weergekeerd op de camping, want voor velen is het morgen ‘de grote dag’!

De grote dag.(20)

De hele wereld schijnt af te komen op Bedoin en de Mont Ventoux. Overal staan auto's en campers. Bedoin is binnen twee dagen uitgegroeid van een dorp met 10.000 inwoners tot een stad met ongeveer een miljoen mensen. Om negen uur is er geen brood meer te krijgen. Het is immens druk, iedereen wil er bij zijn. Al vroeg in de morgen gaan de kampeerders naar het dorp, te voet, want een parkeerplaats is een onmogelijkheid. De auto's staan voor de camping op de openbare weg geparkeerd en als het zo door gaat kan er niets meer doorheen. Om tien uur razen de politiewagens met sirene langs, om de weg in Malaucène af te sluiten en een verkeersinfarct te voorkomen. Het verkeer houdt opeens helemaal op. Fietzers. honderden fietsers, fietsen langs, richting dorp en daar ontstaat een heus fietsinfarct want iedereen wil met de fiets de Mont Venoux op.. Hoe noem je zo'n uiting van hysterie waarbij iedereen het onmogelijke wil? Ik heb een artikel uit de Volkskrant gekopieerd, aansluitend aan dit schrijfsel, om weer te geven wat de aantrekkingskracht moet zijn op al die mensen, die zich zo gedragen. Ik denk niet dat er iemand is die het beter kan beschrijven als deze journalist,

Wij blijven rustig op de camping en kijken af en toe eens op de televisie. 's Middags wanneer ze Bedoin naderen valt het internet zo vaak uit dat ik maar gewoon mijn middagdutje ga doen.

Na afloop kijk ik eens rond naar de teruggekeerden en hoeveel hoedjes ze hebben opgevangen. Mijn overbuurman in een tentje heeft er tien op zijn hoofd gezet. Bij Evert, want die is jarig vandaag, vraag ik hoeveel iedereen er te pakken heeft gekregen. Niemand heeft er nog een over, want er is altijd wel een klein zielig jongetje in de buurt die helaas niets re pakken heeft kunnen krijgen en ze hebben hun opgevangen hoedjes weggegeven. Iedereen is vol van zijn ervaringen. Ze hebben het trio gezien die in de kortst mogelijke tijd de berg bedwongen heeft. Er worden grappen gemaakt over de 'huisschilder' die gewonnen heeft. Mijn Franse buurvrouw is super trots en roept 'Vive la France'.

Evert zegt dat hij een oud collega van mij gesproken heeft op nummer 70. Ik ben

benieuwd wie dat dan wel kan zijn. Ik loop er langs als we naar ons home terugkeren en zie daar een van de oud-directeuren van ons college met een camper. Wien, was directeur van de Mavo in Valkenburg. Eerst krijg ik zijn naam niet voor de geest maar even later heb ik het latje gevonden en zie ik hem voor me zoals hij toen was. Een verouderde uitgave nu, hij was toen jong en fruitig. We halen wat herinneringen op maar laten het dan snel bij de constatering dat onze toenmalige directeur er volledig naast zat bij de invoering van het nieuwe 'Zweedse onderwijs model'. Een flop is het geworden wat alle collega's toen al voorspelden. Maar de kop moest door de muur en de vruchten waren zuur (en het leverde de nodige bezuinigingen op). Gelukkig gaat het nu met ons Stella Maris College weer en stuk beter nu de leidinggevenden weer met twee voeten in de aarde staan. Ik werd vlak oor de aanvang van het debacle, gepensioneerd. Het is langs mij afgegleden maar ik ken ouders die er een groot probleem mee gehad hebben.

Ik heb mij voorgenomen om de doorgang door Bedoin nog eens in de herhaling te bekijken, maar

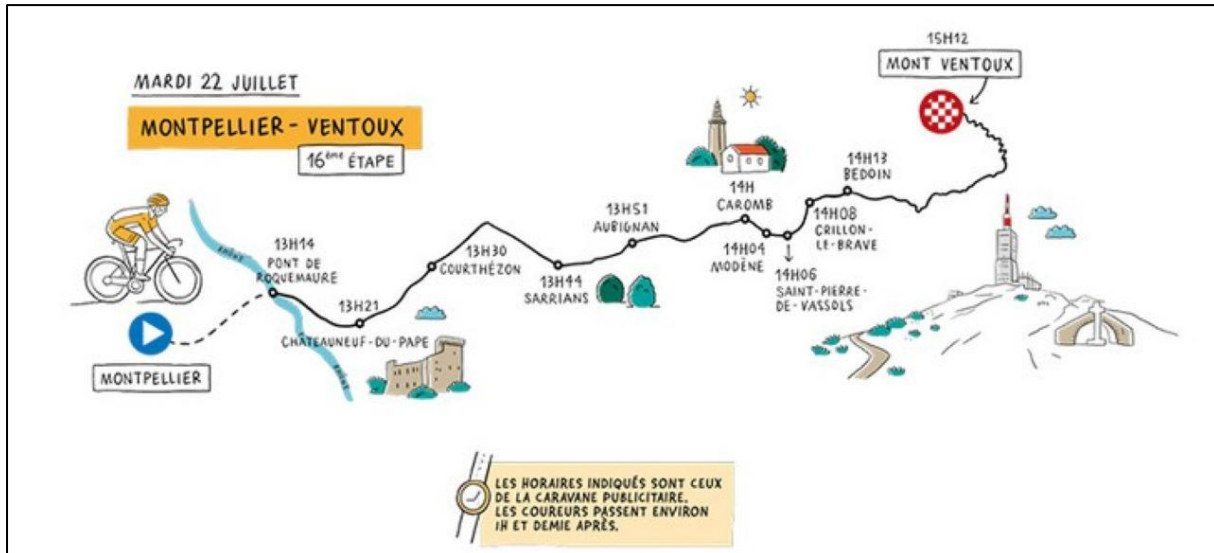
ik heb het te druk met het genieten van de heerlijke avonden op het terras en de roep van de wijze uil. Tot ik tot mijn ergernis, om elf uur omval van de slaap en Margaret volg, het bed in.

Wederom een heerlijke dag en niets gedaan! Overigens, vandaag zijn de naaldjes bezorgd. He pakket verkeerde in deplorabele toestand en is vier dagen te laat. Maar we zijn gered! Zonder trouwe ploeggenoten haal je de streep niet!

De kale berg omhoog, 6^e etappe. (21)

(DENNIS BOXHOORN in de Volkskrant van 23 juli 2025)

Fransman Valentin Paret-Peintre wint zijn eerste Tour-etappe, na een klim van 1.600 hoogtemeters op de Mont Ventoux

Met vele duizenden zijn ze deze dinsdagochtend op de fiets naar de Kale Berg gekomen om hun helden aan te moedigen. Het is zo druk dat er file staat vanaf de startplaats Bédoin, alsof de Mont Ventoux niet de zwaarste beklimming in de wijde omtrek is.

Het is bijna 1.600 hoogtemeters klimmen in 21 ongenadige kilometers, maar zelfs kinderen trotseren de warmte terwijl ze achter hun wielergekke vader aanrijden. Ook mensen met een mindere conditie slepen zich omhoog, op een elektrische fiets. Daarop gaan ze nog harder dan goed getrainde renners met gladgeschoren benen. Tegenwoordig is de Mont Ventoux voor iedereen te bedwingen. Dat is mooi, maar het kan ook tot problemen leiden.

Even na elf uur heeft de bestuurder van een vrachtwagen, beladen met dranghekken bedoeld om mensen op afstand te houden, het lumineuze idee opgevat om de berg af te dalen. Hij is bijna beneden als hij stuit op duizenden amateurfietsers die juist naar boven willen. Ineens staat het muurvast op de Ventoux, gelijk aan een Franse snelweg op zwarte zaterdag.

Om het leed te verzachten worden blikjes Orangina uitgedeeld. Na een half uur komt er beweging in de vrachtwagen en dan trekt de massa fietsers zich op gang, vol goede moed naar de top van de mythische klim in de Provence.

De Mont Ventoux rijd je nooit zomaar omhoog. Hij moet je liggen, bij je persoonlijkheid passen. En zo niet, dan moet je 'm leren rijden, door 'm keer op keer met een plan te benaderen. Indelen, pacen in wielerjargon. Je moet kunnen doseren, geduldig zijn. Je kruit niet verschieten als je weet dat je geen tweede adem hebt.

De Mont Ventoux is een klim voor mensen die hun emoties in bedwang kunnen houden, die weten wat ze wel en vooral ook wat ze niet kunnen. Voor rekenaars. Grillige renners die met hun krachten smijten, vergalopperen zich. Want als-ie eenmaal echt begint, vlak na een scherpe bocht in het dorpje Saint-Estève, dan wordt het nergens makkelijk. Je kijkt voortdurend tegen een muur op. Een rechte weg omhoog.

Nergens kan de druk even van de benen, zoals bij een beklimming in de Pyreneeën. Die is steil, dan weer vlakker, dan weer steil. Er zijn haarspeldbochten die je aan de buitenkant kunt nemen zodat je hartslag even zakken kan. Niets van dat op de Ventoux.

Het is een klim die je in de val lokt, omdat de eerste 5 kilometer aan 3 procent omhoogkruipen. Je denkt dat het allemaal wel mee gaat vallen, de benen voelen nog goed, je schakelt er een tandje bij, op het buitenblad omhoog en stampen

Un cycliste décède dans la descente du Ventoux

Links, achter de wijnvelden, ligt-ie op mooie dagen te baden in de zon, de berg van 1.910 meter hoog, met kop en schouders uittorenend boven het reliëf dat 'm omringt. Over de Ventoux, Occitaans voor 'wind' omdat het op de top altijd waait, zijn boeken volgeschreven. Op de een of andere manier prikkelt-ie de zintuigen.

Je ziet precies waar je naartoe moet. Naar dat rode weerstation daar op de top, aan de horizon. Het is een klim die je angst kan inboezemen, die onder je huid gaat zitten nadat je er eens een instorting hebt gekend. En dan wil je revanche.

Bij geletuidrager Tadej Pogacar gebeurde dat in 2021, toen Jonas Vingegaard hem kraakte op de Mont Ventoux. Maandag zei de Sloveen dat hij het gevoel heeft dat de organisatie dit soort beklimmingen in het parcours heeft opgenomen om hem te herinneren aan zijn moeilijke momenten in de Tour. Voor hem is een klim een klim. Welke naam die ook draagt.

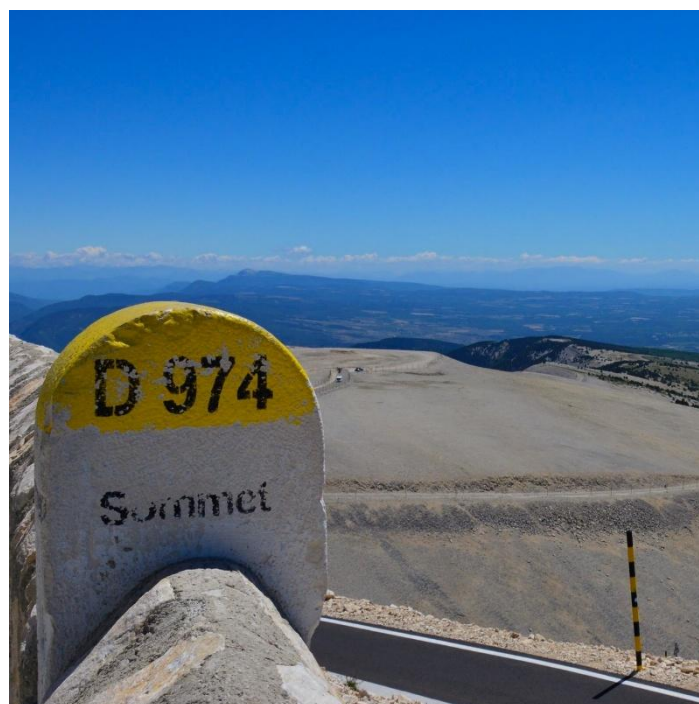
De Ventoux heeft voor wielrenners allerlei herkenningpunten. Na Saint-Estève volgt 'Het Bos'; een indrukwekkend cederwoud en het zwaarste stuk. 10 kilometer lang, oplopend tot ruim 9 procent. Het volgende ankerpunt is Chalet Reynard, een restaurant gebouwd in een oude trekkershut. Vanaf daar verdwijnen ineens de bomen en snap je waar de berg z'n bijnaam aan te danken heeft. Door de hoogte wordt het ook koeler en heeft de wind vrij spel.

Dan is het uitkijken naar het monument voor Tom Simpson, de Britse wielrenner die in 1967 op 1,4 kilometer van de top overleed aan de hitte en een overdosis amfetaminen. De klim meandert door en het wordt nog even steil, maar opgeven is geen optie meer. Op de top koop je snoep en cola. Een goed getrainde amateurrenner kan de Ventoux in twee uur afwerken. De profs gaan ruim twee keer zo hard.

Door een meeslepende strijd tussen Pogacar en Vingegaard sneuvelt er een 21 jaar oud record op de Mont Ventoux. Ze rijden samen meer dan een minuut harder dan de Spanjaard Iban Mayo in 2004 deed. Ze vallen elkaar aan, maar blijven in evenwicht.

Het gebeurt op driekwart minuut van het Franse vedergewicht Valentin Paret-Peintre, die voor het eerst een Tour-etappe wint. Van iedereen heeft hij zijn inspanning het best ingedeeld. Dat en zijn 52 kilogram zijn de sleutel tot succes op de Mont Ventoux.

Over de top dalen de renners af naar Malaucène, aan de andere kant van de Kale Berg. Daar staat geen mens en is het muissti

Mistroostige Mistral? (22)

De Tour is voorbij, het normale camping leven herneemt zijn gang. De hoeveelheid geconsumeerd water is blijkbaar zo groot geweest gedurende de periode dat de Tour door het dorp raasde, dat de waterdruk het, in het hele dorp, heeft begeven. Er komt maar een pies-straalje uit de kraan. Ze hadden beter Belgisch bier kunnen drinken die fietsers! Maar we leren er mee te leven.

De afsluiting van de Tour business heeft ook voor een weersomslag gezorgd. De zon is er wel, maar de wind is hard en ijzig. Een echte Mistral, zoals we die al jaren niet meer hebben meegemaakt in de zomer. Het blijft maar blazen en tochten. Een vest is nauwelijks genoeg. 's Avonds zijn wij de enigen die nog voor ons huisje kunnen zitten. Ons huisje is strategisch geplaatst met de rug naar het Noorden, waar die Mistral vandaan komt.. Met een vest aan kun je buiten zitten tot een uur of tien, maar dan ga je klappertandend naar binnen. 's Nachts gaat die wind, vol op het orgel. Dan schudt ons huisje heen en weer bij windsnelheden van meer dan 80 km/uur. Het slaapt wel heerlijk moet ik zeggen zo onder een flinke deken. 's Ochtends is het koud en fris en waag je je amper op het terras. Pas als de zon enige tijd geschenen heeft is ons terras weer leefbaar. Bij de Mistral heb je wel altijd zon. Alle wolken worden weggeblazen. En.. je hebt een zekerheid: 'Gaaf de Mistral hier te keer, heb je in Nederland regenweer! 'zoals mijn oude Opa altijd al zei!

Nu zou je zeggen: van die wind wordt je toch gek. En inderdaad, de verhalen zijn niet van de lucht over Provençalen die vooral in de winterperiode, hartstikke gek worden van die voortdurende wind, die soms dagen achtereen kan blazen. Maar die waren eenzaam en alleen met hun schapen en konden bij niemand hun ei kwijt. Dat is nu wel anders. De chef roept iedereen op om 's avonds ,na de Tour reportage, mee te doen met het Jeux de Boules spel. Gespeeld op de gewone Franse wijze, in de tuin van de Pastory. Op het terrein

waar het zwembad naast ligt en ook consumpties en pizza's te verkrijgen zijn. Een gemengd publiek verzameld zich en er worden vier teams gevormd door de ballen per deelnemer nabij het couchonetteke te gooien. Ik tref op Philippe Liège, die tot mijn verwondering ook JdB speelt, nooit geweten! We ontmoeten er Belgen uit Rochefort, kennissen van kennissen, en Fransen die uit de buurt van Bordeaux komen. Het leidt tot een leuke serie verhalen over ons verblijf (verregend) in de buurt van Bordeaux, dat er toe geleid heeft dat we , zo'n vier decennia geleden, in de Provence terecht zijn gekomen. De ene anekdote volgt de andere en er wordt stevig gelachen en gedronken. Hoezo Mistral is mistroostig? Het hangt weer eens helemaal van het gezelschap af. Daarbij komt ook nog dat we bij de tweede ronde, Philippe Liège en ik, onze tegenstanders verslaan met 13-1. Dat gaat in een sneltreinvaart en zo kunnen we weer snel aan het bier. De sfeer is zo goed dat we besluiten om ons te wagen aan die caloriebommen, die ze pizza's noemen en die nog lekker smaken ook. Tamelijk beschonken gaan we om half negen, klappertandend, weer naar huis. Daar kruipen we snel naar binnen en Margaret ligt er om tien uur al in, onder de warme deken. Zoals je ziet is het niet aan de Mistral maar aan het gezelschap waarin je verkeert, of het aangenaam is of niet.

Inmiddels zijn wij ons aan het voorbereiden om weer naar huis te gaan. Wij zijn nu drie maanden in Bedoin en wilden eigenlijk langer blijven omdat een hoop afspraken met doctors en andere

hulpverleners verplaatst zijn, maar we houden ons toch aan het oorspronkelijke concept. Begin augustus is het afgelopen, de maanden gingen als een geoliede scheet te paard voorbij. Wij hebben genoten van een totaal andere vakantie dan wij normaliter hadden. Ook als je nauwelijks je terras verlaat kun je een hele leuke vakantie hebben. Wij hebben in ieder geval afgesproken om, als het lot het toelaat, volgend jaar weer terug te keren en het huisje aan te houden. Doorgaan tot het echt niet meer kan, dus!

Achteraf

Het heeft heel wat moeite gekost voordat we dit voorjaar, besloten om opnieuw naar Bedoin te gaan. Het werk dat het oplevert voor Margaret is immens. Mijn toestand, blijft onveranderlijk wisselvallig en er kan van alles gebeuren. Het gesleep vooraf voor een verblijf van 3 maanden is een opgave. Uiteindelijk besloten we om dit jaar toch te gaan. Het was een gedurfd maar goed besluit! Weliswaar begonnen mijn voeten al meteen nadat we aangekomen waren te protesteren in de vorm van blaren en onverklaarbare innerlijke pijnen, maar dat beperkt alleen de actieradius, Wij waren tevreden met ons geweldige terras. Ook het fysio-fietske dat ik via de fysiotherapie meegekregen had deed goede zaken. De hulp van Evert en Marianne was geweldig, zij stonden steeds klaar als er weer eens een probleem opdook. Het organisatietalent van Evert zorgde voor veel en goede beweging. Iedereen blij!

Het contact met onze Franse mede-eigenaren, de zogenaamde 'Place des Espagnols' groep, werd steeds intenser en het zijn zo geweldige aardige mensen, als je een beetje meekomt in de taal. Zij ontvouwen zich als levensgenieters waar het goed mee loeven is. Het is me gelukt om zelfs enige humor in de conversatie te brengen, die begrepen werd (Hè, Ms Kong-uh!) Ik voelde me steeds meer thuis ondanks mijn gedoemd zijn tot het verblijf op het terras.

Onze uitjes waren vrijwel alleen de boodschappen expedities naar Carpentras, de Leclerc, waar ik me achter het boodschappenwagentje goed kan bewegen. Het bezoek aan dit winkelcentrum werd steeds geopend met een heerlijk kopje koffie, met bonbon, van de Belgische chocolaterie De afsluiting is altijd een lunch bij de onovertroffen brasserie 'Innuïte'. Weer een manier om het werk voor Margret te verkleinen, vergemakkelijken. De markt bezoeken, samen

met John "de fietser" mijn oud-collega en zijn allerliefste vrouw Vivianne eindigen altijd in 'de Tuinen' van het 'foody café' in Bedoin waar ik me beperkte tot de 'salade Bali', onovertroffen lekker en een maaltijd die goede herinneringen oproept aan een ver verleden.

Ik heb geluk dat ik op mijn oude dag vrijwel alleen goede mensen en lieve mensen tegen kom, het versterkt mijn geloof in de mensheid. En geeft mij vertrouwen voor de toekomst.

Dat heeft er toe geleid dat wij ook dit jaar weer de pacht voor ons huisje voldaan hebben en hopen terug keren naar ons honk in Bedoin. in 2026.

Je ademt op als de Mont Ventoux weer in zicht komt. Een geweldige rust daalt over je neer en het leven lijkt weer behapbaar. Mijn hart ligt in de Provence. En als het effe kan, ...

Partir c'est retourner, zei de grote levensgenieter en eigenaar van de Camping "Le Pastory", Ms. Romanini, in 1984 . tegen mij, toen de vakantie voorbij was. En hij had gelijk!

De chef van nu, Jean Baptiste Mahot is, tegen mij altijd voorkomend en aardig, ik heb er geen enkele moeite mee dat zijn chaotische karakter de zaak wat onder spanning houdt, ik mag hem wel. Ik leg mij ook neer bij zijn besluiten ondanks eventueel aanwezige kritiek, per slot: het is zijn camping! Hij moet er van leven samen met zijn huidige vriendin de ietwat schuchtere maar ontzettend aardige Caroline. Goed stel die twee. Geluk moet je maken! Het geluk vindt je waar je mensen kent en weet wat je moet doen om je natje en je droogje te krijgen. Het geluk vind je als je je zorgen opzij kunt zetten en er geen prestatieslag plaatsvindt, waar je aan deel moet nemen. Het geluk begint als je niet om geld hoeft te malen en dat geluk heb ik. Het geluk is er, als je gezondheid het toch nog toelaat dat je mag genieten van een glaasje wijn en kunt genieten van de smaak. Het geluk is er als je benen toch wel weer willen en je daardoor toch weer lekker 'jeu de boules' kunt spelen met aardige medemensen. Het geluk is er als je 's ochtend opstaat en het is lekker warm en het zonnetje schijnt en de nachtegaal fluit overdadig en de cigallen sjirpen overdadig. Heerlijk, wat een leven! Het geluk is, er als je van je partner houdt en zij tevreden is. Bonjour ent au revoir!.

